ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

К.....!.....Л.....!.....А.....!.....С.....!

Книжка для Киці

ЩО ЗА КОЛО НА СТІНІ?

три кнопки, що потрясли світ

ТАМАГОЧІ

ЗЕМЛЯ, ВОДА, ВОГОНЬ, ПОВІТРЯ

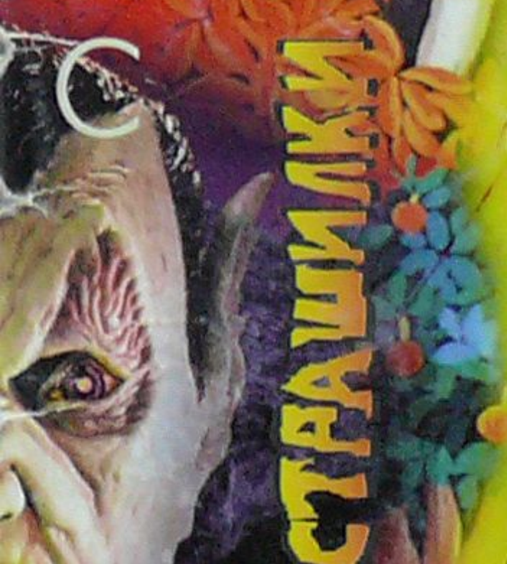

СТРАШИЛКИ

ВИГРАЙ ПРИЗ

Джім КЕРРІ:

«Мені подобається слухати життя»

ЗЕМЛЯ – ЖИВА ІСТОТА!

Саме з отаким вигуком Колібрик увірвався до Класу, після чого у Пундика випав з рота бутерброд із салом, а Киця випустила помаду. Бутерброд, як і годиться, упав салом униз, а тюбик помади так вдало прокотився по парті, що залишився рожевий слід, схожий на напис: «Земля — жива».

А Колібрик проголошував на весь Клас:

— Слухайте! Слухайте і не кажіть, що не слухали! Британський учений Джеймс Лавлок висунув оригінальну гіпотезу, що дістала назву «Теорія Геї» — за ім'ям грецької богині Землі. Він вважає, що наша планета з усіма її материками та океанами є живою істотою, подібною, наприклад, до дерева. А навіть Пундику відомо, що дерева на 99 відсотків складаються з неорганічних речовин. На думку Лавлока, Земля — це велетенський живий організм, що сам формує для себе навколишнє середовище: «на власний розсуд» наганяє дощ, робить землетрус, встановлює хорошу погоду... Як Джо після тренування йде під душ, а Киця перед побаченням вбирається у красивий одяг, так і наша Земля сама обирає для себе найкомфортніший спосіб існування.

— А коли тобі, Колібрику,— ображено мовив голодний Пундик,— треба поміняти памперси, то це теж земля робить?

— Ай, ну тебе. От Киця мене зрозуміє: помада не з'явилася сама по собі, щоб фарбувати губи, а саме губи вигадали для себе помаду. Зрозуміло?.. Це означає, що життя на нашій планеті не є наслідком якихось фізичних і хімічних процесів, а навпаки — причиною: життя саме визначає, яким процесам і коли відбуватися. Стабільність земної саморегульованої системи забезпечують біологічні елементи. Усе на Землі — повітря, океани, грунт, скелі — зазнало істотного впливу живих організмів, які в повному розумінні слова живуть нероздільно з навколишнім середовищем. Еволюція живого і еволюція середовища — єдиний процес. «Життя, — говорить професор Лавлок, — це явище планетарного масштабу. І саме живі організми регулюють умови навколишнього середовища, бо інакше фізико-хімічні процеси швидко б перетворили планету на пустку». А я навіть вважаю, що Земля має розум — так само, як і всі люди. Крім Пундика, звісно.

— Ти можеш вважати, що завгодно,— набурмосився Пундик.— А особисто я гадаю, що ти із своїм професором несповна розуму. Таке вигадав: земля — жива істота! Нісенітниця!

— А от і ні! Це цілком наукова гіпотеза. «Теорія Геї» обговорювалась на симпозіумі в американському місті Сан-Дієго. Було висловлено чимало доводів і за, і проти неї. Однак ніхто з видатних учених не заперечував можливості того, що Земля жива.

— Але навіть якщо ти із своїм Лавлоком маєте рацію,— задумливо промовив Пундик, — і наша планета справді «міцний організм», люди нині володіють такими потужними технічними засобами, що здатні вмить погубити Землю.

І отут весь Клас замислився: справді, а як нам зберегти Землю живою? Адже, крім нас, ніхто цього зробити не може...

Телець – справі вінець ..... А
Справжнісінька сенсація ..... Б
Книжка для Киці ..... В-Г
Смакота ..... Д
Сам собі перукар ..... Е
У пошуках капітана Ноя ..... Є-Ж
Тамагочі, або три кнопки, що потрясли світ! ..... З-И
Не такий страшний «боді-арт», як його малюють ..... І
Що моя рука малює? ..... Ї
Класний комікс ..... Й-К
Що за коло на стіні? ..... Л-М
Класна музика ..... Н-О
Who is хто: Джім Керрі ..... П-Р
Страшилки від Класного ..... С-Т
Девілз-Тауер ..... У
Українські Стоунхенджі ..... Ф
Сторінка для хлопчаків ..... Х-Ц
Сила Землі ..... Ч-Ш
Лемур не такий, як «Лямур» ..... Щ
Класні конкурси ..... Ю
Класні ігри ..... Я
Смерть під партою ..... Ь

Всім, Всім, Всім «Класним» читачам!

У липні вийде 1-й номер журналу «Класні ігри». Про це читай на сторінці Я.
А в 5-му номері «Класу» я розміщу одну «Класну гру» для прикладу. Ти в неї пограєш і зрозумієш, що без «Класних ігор» жити просто неможливо.

«КЛАС!»
науково-популярний дитячий журнал
Реєстраційне свідоцтво КВ №1929
Передплатний індекс *40240*

Видавець фірма «W» ltd
282008, м.Тернопіль, а/с 525
телефон/факс (0352) 22 23 97

Виготовлено в Україні

Розповсюдження "Школярик"
тел. (0352) 22-08-78
Кольороподіл "Школярик"

Головний редактор *Во Вік*
Головний художник *Олег Кіналь*
Художник *Андрій Урбан*
Відповідальний секретар *Олексій Пасічник*
Набір та коректура *Олександра Вовк*
Apple Book *Тетяна Ткаченко, Ольга Ткаченко*
Технічний супровід *Андрій Зеленський*
Верстка *Олена Березовська*
Шеф-редактор *Володимир Головач*

Для "Класу" писали, малювали і фотографували:
Вадим Вересюк, Віктор Мішньов, Олександр Ємченко, Василь Зарічний, Михайло Маслій, Василь Питель, Оля Косович, Володимир Сушкевич

© «W» ltd, 1998.
При частковому чи повному передруку текстів та відтворенні графічних матеріалів журналу «Клас!» посилання на журнал обов'язкове.

Увага! *Редакція "Класу!" повідомляє, що веде листування з читачами винятково на сторінках журналу, не надсилає адреси артистів, їхні фотографії, а також не виконує домашні завдання і контрольні роботи.*

«Якщо тебе спитають, що важливіше — Сонце чи Місяць, відповідай Місяць. Бо Сонце світить удень, коли і так все видно, а Місяць — уночі, коли темно».
Кузьма ПРУТКОВ

ТЕЛЕЦЬ — СПРАВІ ВІНЕЦЬ

Послали якось Во Віка город копати. Ну послати — то послали. Дали йому в руки лопату і сказали: «Копай». І він заходився копати. Копав, копав, копав... Бачить, що вже вода тече. А він все одно копає. Вода скінчилася, мідна руда пішла. Та Во Вік — він упертий, все одно копає. Вже й руда скінчилася, золото пішло. А він все копає — нащо йому те золото, коли город треба скопати. Тут йому жарко стало, під ногами все гримить, дзюрчить і сіркою пахне — а Во Вік все собі копає...

То наше щастя, що тут Киця з'явилася. Зазирнула вона у прірву, що її Во Вік викопав, і гукає: «Во Віку, тебе обідати кличуть!» А з безодні тільки луна відбивається: «Ду...ре...па!» Було образилась Киця, але згодом дотямкала, що це Во Вік відповідає з безодні: «Йду! Кран треба!» Тобто — без крана йому з тої прірви не вилізти. Киця кран викликала, гачок униз спустили, ще й триста метрів мотузки дочепили — тільки тоді Во Віка з ями витягти змогли. Щоб він, бідолашний, підобідав трошки. Бо якби не підобідав, то неодмінно б у нас землетрус влаштував — там до земного ядра лишень кілька кілометрів залишилось, отак наш Во Вік город копав...

Отакі легенди і балачки ходять про наполегливість Во Віка у досягненні запланованої мети. До сільського господарства він має таке ж відношення, як Киця наша до збирання металобрухту. Сказали Во Віку «копати» — то він углиб і занурився. До нестями. Бо Во Вік наш, за народженням, цілковитий і остаточний... Ні, не те, що ви подумали. Він ТЕЛЕЦЬ — за знаком Зодіаку.

А знак Зодіаку, скажу я вам, то дивовижна річ: від нього нікуди не подінешся. Можна навіть і не знати, що за гороскопом ти Діва чи Скорпіон — а все одно всі примхи тих знаків відіб'ються на твоєму характері й поведінці. От і Во Вік наш — нічогісінько про гороскоп не знав, город вперше в житті побачив, мозолі тільки від кулькової ручки натер. А взяв лопату — і чимдуж копати! Бо так йому Зодіак навіяв. Бо ТЕЛЕЦЬ наш Во Вік. А ТЕЛЕЦЬ, скажу я вам, то перший знак Землі й земляного тригону.

Тут що важливо знати. Кожний, хто народився між 21 квітня і 20 травня, за зодіакальним гороскопом є ТЕЛЬЦЕМ. Астрологи асоціюють цей знак з весняною землею. Коли йде перша оранка і земля, прокинувшись від зимового сну, духмяніє і чекає, щоб упало в неї перше зернятко. До речі, і наша Україна народилася саме під земляним знаком ТЕЛЬЦЯ. Тому в наших селах така популярна декоративна творчість: всі прагнуть прикрасити своє житло — хату побілити, зробити її чистою, розмалювати стіни.

На зовнішньому рівні ТЕЛЬЦЕМ керує планета Венера — знак кохання, гармонії, вроди. А на внутрішньому — Плутон, планета колективних енергій. Тобто ТЕЛЕЦЬ досить добре спілкується з людською юрбою. Звичайно, він не охочий до промов, але вміє організувати колектив.

ТЕЛЕЦЬ — це знак гармонії, працездатності, кохання, знак, який прагне всього прекрасного. Одна з найхарактерніших особливостей ТЕЛЬЦЯ — надзвичайна наполегливість у досягненні мети, яку він собі поставив.

Однак є і негатив. Передусім — деяка повільність. З одного боку, це добре, оскільки ТЕЛЕЦЬ все робить грунтовно і завжди доводить справу до кінця. Та з іншого боку — він не завжди встигає за часом, його повільність часом дратує інших, які починають підстьобувати ТЕЛЬЦЯ, а це його найчастіше обурює. Тому ТЕЛЬЦЮ не варто ображатись на тих, кого не задовольняє темп його дій. Але тут треба особливо відзначити, що ТЕЛЕЦЬ не ледар, він просто все прагне робити грунтовно, розважливо, відтак і не поспішає. Однак зробить все, що треба. Як наш Во Вік — таку прірву викопав!..

ТЕЛЕЦЬ дуже душевний знак, схильний до романтики і фантазій. Але завжди прагне тримати в руках те, що він має. Крім того, ТЕЛЕЦЬ запальний. Його доволі складно викликати на конфлікт, але якщо він уже вийшов з себе, то перетворюється на страшну людину: розгнівавшись, він все руйнує навколо себе. ТЕЛЕЦЬ дуже терплячий, може терпіти до критичної точки, та коли вже перетинає цю межу, зупинити його майже неможливо! Гнів засліплює його. Потім, отямившись і побачивши, що наробив, ТЕЛЕЦЬ почне страшенно переживати і картати себе. Тому краще не доводити його до вибуху. А самому ТЕЛЬЦЮ, наразившись на протистояння, краще не гніватись, а просто подумки посміхнутися — і напруження враз спаде.

ТЕЛЕЦЬ — знак кохання. Якщо він закохається, то назавжди. Ті, у кого закохався ТЕЛЕЦЬ, можуть бути впевнені в його вірності й відданості. От і Киця рада, що її Во Вік любить і листи пише. Але зраджувати Во Віка... тобто ТЕЛЬЦЯ, не варто, зраду він переживає страшенно. З іншого боку, ТЕЛЕЦЬ занадто міцно «прив'язує» до себе кохану людину — не всякий знак Зодіаку погодиться на такі пута. Тому ТЕЛЬЦЮ варто бути менш прискіпливим у коханні.

Більшість ТЕЛЬЦІВ (і дівчатка, і хлопці) схильні до повноти. Хлопці мають широкі плечі, дівчатка володіють усіма рисами Венери — округлі форми, жіночість. Найтиповіші хвороби — горло, яке варто оберігати.

А взагалі ТЕЛЕЦЬ — це знак, котрий прагне гармонії, миру, краси. Шкода тільки, що Киця так швидко Во Віка з прірви викликала: ото була б радість, коли б він нам до Класу золота приніс! Ми б так Класну дошку пошани могли оформити та пані Ганю порадувати!..

Ех...

Справжня сенсація!..

Чудово розумію ваші, друзі, почуття! Так, справді, справжнісінька сенсація — це поява журналу «Клас». Але то вже торішня сенсація планетарного масштабу. А от більш свіженька така подія полягає в тому, що 5 березня 1998 року американський космічний зонд виявив під шаром пилу на Місяці величезні масиви криги! Тобто — замерзлої води, уявляєте!..

Хто не уявляє, пояснюю: води на Місяці бути не може — так досі вважали розумні вчені, яким супутник Землі видавався просто собі додатковим ліхтарем у безхмарну ніч. Звідки, мовляв, візьметься вода на планеті, де й повітря немає? А й справді — звідки? Походження Місяця вже давно не дає спокою науковцям. А от висновки американського зонду мимоволі підтвердили сенсаційну гіпотезу білоруського вченого Аністратенка: Місяць є часткою Землі, яка відірвалася завдяки силам гравітації.

Знаєте, що таке гравітація? Це коли під тобою ламається стілець, і ти падаєш на підлогу. Яблуко колись упало на голову Ньютона, от він і вигадав закони гравітації. Бо розумний був. А білорус Аністратенко виявився ще розумнішим і почав думати: а чому це гори на Землі не бувають вищими за 8 кілометрів?... Зараз я скажу вам відповідь. Але спочатку ви сядьте на стілець (бажано, цілий) і тримайтесь за нього руками, щоб не впасти.

Отже: гора заввишки 10 кілометрів може відокремитись від землі, злетіти у космічний простір і стати супутником нашої планети!.. У перспективі, вважає автор гіпотези, можна на вершині Джомолунгми розчистити стартовий майданчик і почати будівництво космічного корабля. Коли його вага досягне мільйона тонн, сили гравітації самі викинуть корабель з вершини в космос. Ніякого тобі пального, жодних ушкоджень озонового шару планети — суцільна чистота і свято прихильників екології!..

Чую, чую запитання: а хіба це відповідає законам сучасної науки? Зразу скажу: аніскільки не відповідає!.. Навіть навпаки. Тим цікавіше буде вам дізнатися, що чимало інших речей не вписуються в усталені закони фізики. Приміром, чому стільки тисячоліть кружляють планети в космосі, а жодного разу не зіштовхнулися? Здається, сила тяжіння мала врешті-решт призвести до такої космічної катастрофи, а її немає... А все тому, каже вчений Аністратенко, що закон тяжіння, сформульований Ньютоном, слід розуміти як закон відштовхування. Щоправда, якщо ти на радощах жбурнеш в небо підручник з фізики, на Марс він не залетить, а впаде прямісінько на твою голову. Але і це не протирічить закону відштовхування. Справа в тому, що крім сил відштовхування на всі тіла впливають і сили, так би мовити, «приштовхування». Що це таке? Це безмежний і безперервний потік мікрочастин, які випромінюють різні космічні тіла. Несучись у просторі з величезною швидкістю і в різних напрямках, вони практично вільно проходять крізь тверді тіла. Однак певна частина потоку взаємодіє з речовинами, з яких складаються планети. Отже, «знизу» на космічні тіла впливають сили відштовхування, завдяки чому вони знаходяться у стані рівноваги. Тепер зрозуміло, чому планети не зіштовхуються і не відлітають одна від одної в безодні космосу?..

Отже, колись велетенська маса Місяця відірвалася від Землі, переборовши сили космічного тиску. Але на певній відстані сили відштовхування і приштовхування врівноважились, тому Місяць тепер ні наблизитись, ні втекти від Землі не здатний.

Напевне, і сама Земля колись відірвалася від Сонця — не випадково ж усередині нашої планети донині буяють термоядерні реакції, як і на Сонці. Верхня оболонка згодом застигла, придбала собі атмосферу, але всередині залишився вогник зірки.

До речі, теорія відштовхування може багато чого пояснити і в історії з Тунгуським метеоритом. На початку нашого сторіччя в тайзі, поблизу річки Тунгуски, сталося дивовижне явище: упав величезний метеорит. Або комета. Чи інопланетний корабель... Що саме — невідомо, бо не залишилось жодних слідів падіння! Дерева похилилися, яма є — а слідів космічного тіла немає, як не шукали. Дивина!..

А чи не сталося так, що метеорит вагою близько мільйона тонн на висоті 7-10 кілометрів під впливом гравітаційних сил відштовхування Землі змінив свій напрямок руху і повернувся в космос?.. До речі, вже в наші часи, 10 серпня 1982 року, був зафіксований випадок, коли великий метеорит залетів у атмосферу Землі, а потім знову пішов у космос. Ото вже дивина!..

Справді, дивина — якщо не вірити у теорію відштовхування. А щодо криги на Місяці — почекаємо, що ще скажуть нам учені.

Книжка для Киці

Час кохання,

«Кохання з першого погляду добре тим, що економить купу часу»
МАДОННА

— Слухай, Ковба-сане, — кажу я, поклавши слухавку, — а тобі привіт од Киці!..

Ковба-сан спить непросипущим сном. Або зображає сон. Але дуже талановито, майже за Станіславським. Однак, зачувши знайоме ім'я, підводить свою бандитську голову. В смарагдових очах — безмежний подив і навіть деякий переляк.

— Брешеш, — нарешті робить висновок він. — Хіба Киця про нас іще пам'ятає?

— Так-так, — кажу я. — Пам'ятає. І передає привіт. Тобі особисто. Можеш радіти, бо мені й того не дісталося: Киця наша на побачення поспішає, привіт лише тобі передала.

— Доста, не комплексуй, — кіт знову перевертається на бік. — Не скигли. Облиш дурні сумніви, від яких сама лише іпохондрія робиться. Ну, пішла Киця на побачення — то й радій за неї. І не заважай мені спати...

Невдовзі й Ковба-сан піде від мене. Весна все ж таки, а навесні він завжди прагне на кілька днів утекти здому до своїх подружок. От і зараз відчутно цілиться в кавалери. А як же я залишусь на самоті? Хто тоді буде нашіптувати мені мудрі думки, га, котику?..

Мовчить, котяра, ніби й не чує зовсім. Ліньки йому навіть слово мовити. Ну гаразд, тоді я теж лінуватися почну: ніяких листів до Киці друкувати не буду, краще по телефону з нею балакатиму...

О, якби ти, Кицю моя, бачила, як схвилювався Ковба-сан, почувши про моє нестримне бажання лінуватися і ніяких листів не писати! Виявляється, мудрий кіт перейнятий неймовірним честолюбством.

— Та ти що! — пішов на гвалт Ковба-сан. — Та як ти можеш! Треба, треба друкуватись у журналі, а ти нехтуєш!.. Чого сам не знаєш, мене запитай, я підкажу. І тоді ми обидва станемо знаменитими!..

Це він так делікатно натякає, що готовий стати співавтором «Книжки для Киці». Нахаба який!.. Та доведеться, певне, з ним погодитись, інакше Ковба-сан погрожує застосувати до мене репресивні заходи, а саме: кусання за п'яти, стягування ковдри і виконання популярних шлюбних котячих пісень серед ночі, що мене аж ніяк не втішить...

— Слухай, Во Віку, — вловивши мої сумніви, жвавішає нахабний кіт, — можеш лінуватися. Але листи до нашої Киці пиши. І обов'язково давай їй корисну інформацію.

Жах! Він уже і тебе, Кицю моя замріяна, називає «нашою»! Не стану я брати у співавтори такого нікчему!..

— А я,— набурмосився Ковба-сан, — не стану твоїх сардельок їсти! Вимагатиму тільки рибу, «Кіті-кет» і «Віскас». Побігаєш у мене по ринках!

Шантажист — і годі.

— Ковба-сане, — суворо кажу я, — ти порушуєш всесвітню декларацію прав людини. Я вільний у своїх учинках, і будь-який тиск на мене з твого боку неприпустимий.

— Чудово, чудово! — стрибає по стільцях натхненний кіт. — Відмінна тема для чергового нашого листа, чарівна просто!.. Негайно починаємо розмову про свободу особистості і про те, як її розуміють у нашій родині. Тобто я хотів сказати — в країні. Хоча можна і «в родині».

— Ось як? — кажу я. — А що ти, мудрий кіт, знаєш про свободу?

І тут у нас відбувається розмова, зміст якої я хотів би викласти гранично документально...

Я: — Чи знаєш ти, невігласе, що написано на могилі Мартіна Лютера Кінга?

КІТ: — Знаю. «Вільний, вільний, нарешті вільний!» Він був негр. А за невігласа ти мені начуватимешся! (кусає мене за п'яту)

Я (дуже щиро): — Ай! Боляче ж!

КІТ: — Отож-то. Я кіт вільний, хочу — кусаю, не хочу — не кусаю.

Я: — У такому випадку ти маєш вельми викривлену уяву щодо свободи. В цьому розумінні я значно вільніший від тебе, бо не кусаю навіть тоді, коли дуже хочеться. Як зараз, наприклад. Не кусаю. А міг би і загризти.

Час свободи

КІТ: — Звіріти не треба.

Я: — Згода. Повернімося до теми. Отже, чому Кінгу дісталася така чудова епітафія лише після смерті, як гадаєш?

КІТ: — Я вже казав. Він був негр.

Я: — Не треба все валити на расизм і сегрегацію, не треба. Все складніше: в Америці живуть люди, просто-таки одержимі ідеєю особистої свободи. І ця теза свободи настільки тяжіє над усіма американцями, що перетворюється на цілковиту несвободу. От як смішно: в найвільнішій країні живуть цілком несвободні люди. Смішно, чи не так?

КІТ: — Нічого смішного не бачу. Я взагалі нічого не зрозумів.

Я: — Я ще раз переконався, що ти невіглас. Тільки цур не кусатися!

КІТ: — Ми не в Америці, виходить, я вільний і можу кусатися, коли захочу.

Я: — Стій, стій, стій! Так, ми не в Америці. Але з усім народом переможної демократії і незалежності прагнемо свободи, так? Так. Виходить, бажано на шляху до свободи не наробити помилок. Отже, повернімося з Америки на нашу грішну землю, оскільки саме тут знайшло собі притулок майже забуте в усьому бізнесовому світі Кохання... Саме наша земля — останній оазис Справжнього Кохання. Для більшості технологічно озброєних країн Кохання — надто обтяжлива річ, відволікає від вирішення грошових і ділових проблем. Для американців кохання — щось дике, первісне, як курчатко на вогнищі. Навіщо вогнище, коли є мікрохвильова піч?.. У середнього американця не виникає гострої потреби в рідній, але чужій душі. Чуже тіло часом потрібне, а душа — то предмет темний, дослідженню не підлягає, то краще взагалі туди не лізти. Тільки у нас ми можемо говорити про душевність і Кохання... Тобто я можу говорити, а ти, котику, попри бурхливі на початку запевнення у співавторстві, мовчиш і нахабно гризеш моє взуття.

КІТ (невиразно, жуючи): — Дякую, не треба.

Я: — Тоді підемо далі...

КІТ: — Підемо разом! (Береться до другого черевика).

Я: — З американської точки зору, Кохання і Свобода знаходяться дуже далеко одне від одного. Приміром, заходиш ти в кафе і бачиш симпатичну кицю, яка тягне свою Колу і приємно до тебе усміхається. Що б ти, котику, зробив у такому випадку?

КІТ (випльовуючи шнурки): — Я б узяв гарненьку рибку і пішов знайомитись.

Я: — Правильно. І я б так учинив. Тільки замість гарненької рибки узяв би букетик конвалій. Але пішов би. А симпатична дівчина, виявляється, має цілковите право погнати і мене, і тебе щонайдалі. Якщо знайомитись не збирається. Тому що посміхається вона не персонально мені, а персонально всім. Тому що правило у них таке: «Посміхайся! Тримай посмішку!..» А ми здійснили замах на її недоторкану свободу, гарантовану Конституцією. От вона нас і відшила. А як ми почнемо наполягати на знайомстві, нас і заарештувати можуть, отакої!.. Скажу тобі більше, друже Ковба-сане, ми навіть зараз учиняємо такі дії, які можуть бути покарані за американським законом.

КІТ (ніяково): — Ну добре, забирай свій черевик...

Я: — Заспокойся. Я зараз не про черевик, а про листи наші. Припустимо, набриднуть Киці наші твори, не захоче вона їх отримувати — тоді ми не матимемо жодного права їй писати. От був такий випадок: одній дівчині не подобалось, що хлопець пише їй листи. А він все писав, у коханні освідчувався. А їй це не до вподоби було. А він писав... А вона тоді до суду подала — і юнака посадили на кілька тижнів, бо він вчинив замах на свободу дівчини!

КІТ: — Клас! Шкода, що Євгеній Онєгін про це не знав. Інакше міг би затягати по судах Тетяну Ларіну: а не пиши безвідповідальних і нічим не спровокованих листів!..

Я: — Отакі бувають парадокси свободи. Втім, цю тему ми продовжимо наступним разом. А зараз — гайда обідати!..

(Далі буде)

Я сідаю, ти сідаєш, вона сідає...

Всяке, Кицю моя граціозна, в житті статися може. Приміром, впустила ти монетку, вона впала і покотилася. А лишати її на землі шкода, підняти монетку хочеться. А для цього нахилитися треба, чи навіть на коліно стати. Добре, якщо хлопців поблизу немає, ніхто не побачить, як ти скрутилася, нахиляючись до землі *(мал. 2)*. А якщо хлопці насправді десь за кущами сховалися і підглядають?.. Ото вже насміються!..

Тому краще завжди виглядати елегантно і піднімати монетку так, як на *мал. 1*. Щоправда, для цього треба трошки потренуватися перед дзеркалом. Але краще витратити час на тренування, ніж потім бути посміховиськом.

А сідати всім нам доводиться сто разів на день: і в школі, і в автобусі, і в кіно, і в кафе... Гадаю, навряд чи викличе захоплення дівчинка, яка сідає так, як на *мал. 4*. І винна в цьому тільки вона сама — бо не навчилася сідати вільно і граціозно, як Киця на *мал. 3*. Теж, до речі, можна натренуватися!

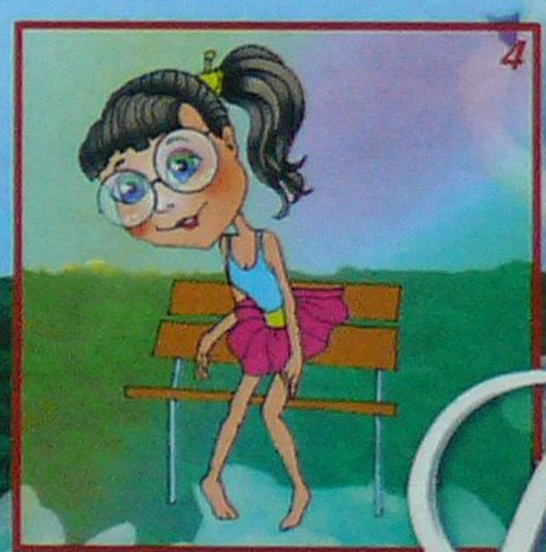

Шоколадні трюфелі (біля 40 трюфелів)

1/4 склянки вершкового масла
1/4 склянки жирних вершків, 1 ст.л. цукру
190 г тертого напівсолодкого шоколаду
30 г тертого несолодкого шоколаду
какао, цукрова пудра

1. У каструлі змішай масло, вершки і цукор. Доведи до кипіння.
2. Зніми з вогню, додай обидва види шоколаду. Перемішуй до тих пір, поки шоколад повністю не розтопиться.
3. Поклади у холодильник на 3-4 години або до тих пір, поки суміш не стане досить твердою.
4. Сформуй кульки, використовуючи для цього столову ложку. Обкачай в какао і цукровій пудрі. Поклади у холодильник або в морозильну камеру.

Курка, приготовлена у горщику (4 порції)

1 ст.л. вершкового масла
2 дрібно нарізані цибулини
сіль, перець
1 (1,2-1,4 кг) готова курка
1,5 склянки розігрітого курячого бульйону
нарізана петрушка

1. У великій каструлі розтопи масло і обсмаж цибулю.
2. Тушку курки натри сіллю і перцем та поклади зверху на цибулю. Налий бульйону і накрий каструлю. На маленькому вогні готуй 2 години. При необхідності додай бульйону, щоб кількість рідини не зменшувалася. Посип петрушкою за 15 хв. до закінчення приготування.

Зелена капуста з гірчицею (4 порції)

3 ст.л. вершкового масла,
2 склянки дрібно нарізаної зеленої капусти
1 подрібнений зубець часнику
1/4 склянки дрібно нарізаної цибулі, 1 ч.л. сухої гірчиці
1 склянка курячого бульйону, сіль, перець

1. Розтопи масло у каструлі, поклади туди капусту, часник та цибулю і готуй 4 хвилини, постійно помішуючи.
2. Тепер додай гірчицю, курячий бульйон, сіль, перець, добре перемішай і накрий накривкою. Тримай на вогні до тих пір, поки капуста не стане м'якою.

Косички на тімені

Можна створити контраст структур, якщо заплести волосся на тімені, а решту залишити вільним.

1 Закріпи волосся вгорі з одного боку. Візьми маленьке пасмо волосся на рівні вуха і розчеши його.

2 Починай заплітати дуже туго (праве пасмо над центральним, ліве над центральним), поступово додаючи волосся збоку.

3 Продовжуй таким же чином, заплітаючи косичку далі.

4 Візьми друге пасмо, біля 25 мм вище, і плети паралельно до першої косички. Заплети таким чином все волосся спереду. Розчеши волосся, що залишилося, руками, збільшуючи його об'єм. Зачіску прикраси декоративним обручем.

Сам собі перукар

У ПОШУКАХ КА

«Ми не можемо керувати, але ми здатні пристосовувати наші вітрила».

Цього дня капітан Немо зайшов у Клас в особливо серйозному настрої. Він навіть люльку свою капітанську забув витягти з рота і так собі й розповідав, стиснувши люльку зубами. Але розповідь була така цікава, що ми сміятися не стали, а навпаки — слухали, затамувавши подих. Послухайте і ви, друзі...

— Знаєте, любі мої класники, чому моряки так люблять море? А тому що в плаванні особливо гостро відчуваєш, яка красива земля, яка вона жаданна і приваблива. І як непросто часом буває на землю повернутися. Але й без походів у море жити людям неможливо... Втім, я зараз хочу розповісти не про море і навіть не про землю, а про першого у світі великого капітана, котрий своїм плаванням загадав велику загадку багатьом ученим. Ім'я цього капітана — Ной... Одна з найвідоміших біблійних легенд — про Всесвітній потоп та Ноїв ковчег — вже давно не дає спокою ні мені, ні багатьом дослідникам. Віками намагались люди знайти хоч якесь підтвердження цього факту, який учені датують 2369 роком до Різдва Христового.

Нагадаю, що Бог наказав Ною збудувати з деревини величезний корабель, названий ковчегом, та зібрати на нього «кожної тварі по парі». Після того, як наказ було виконано, стався Всесвітній потоп. Страшна злива за сорок днів затопила водою всю землю, і лише люди та звірі, що були на ковчегу, залишились живими.

Про ковчег згадували ще в третьому сторіччі до нашої ери вавілонський учений Беросус і давньогрецький філософ Йосип Флавій. Обидва зазначали і місце, де був побудований, де плавав і де пришвартувався після потопу ковчег. Якщо перекласти на наші сучасні координати, воно відповідало тому місцю, де височіє гора Арарат.

В Італії живе мій добрий знайомий та колега Анджело Палего, я називаю його просто фанатом пошуку ковчега. Вперше він потрапив на біблійну гору Арарат десь у серпні 1985 року. Пролетівши 6 годин літаком та проїхавши 5 годин на автомобілі, Палего сподівався відразу побачити те, на що він розраховував, виходячи з біблійних описів. Але чекати йому довелося цілих 5 років. За цей час він організував 5 експедицій на гору Арарат. З ним навіть піднімався великий підкорювач Джомолунгми (тобто — Евереста, а не нашого Джо!) Рейнхольд Месснер. Проте всі намагання знайти легендарний ковчег виявилися марними.

Але 11 липня 1989 року на висоті 4300 метрів Анджело Палего наштовхнувся на дві глибокі тріщини, які йшли паралельно одна одній та утворювали рівний прямокутник. Знахідку було зроблено на льодовику, підібратися до дерев'яної споруди відразу не вдалося. Але її пощастило розгледіти під льодом і навіть сфотографувати. Вимірювання прямокутника розміром 100 на 26 метрів вперше надало уявлення про розміри ковчега.

В тому, що він там дійсно знаходиться, сеньйор Палего не сумнівається. В нього є багато доказів: фотографії, зроблені в горах, та шматки дерева, що датуються другим тисячоліттям до нашої ери і які було знайдено саме на Араратi.

Згідно із свідченням, до 1840 року ковчег був цілий і знаходився на висоті 480 метрів, в тому самому місці, де він опинився після потопу 2 квітня 2369 року до нашої ери. Його бачив і легендарний мандрівник Марко Поло, який описував у своїй книзі «Мільйон» «темний об'єкт» серед білого льоду.

Найбільш вражаючим підтвердженням того, що Ноїв ковчег на горі Арарат все ж існує, Анджело Палего вважає свідчення російських військових льотчиків: влітку 1916 року лейтенанти Заблоцький та Лесін, виконуючи розвідувальний політ над Араратом, зафіксували на висоті 4300 метрів в озері дивний предмет, схожий на багатоповерховий пліт, що наполовину занурився у кригу. Доповідь за підписом командира частини полковника Олександра Коора було надіслано царю Миколі II.

Цар зацікавився донесенням

ПІТАНА НОЯ

і наказав виділити дві військові команди для обстеження гори. Того ж літа два підрозділи — 100 та 50 чоловік — піднялися на Арарат з різних боків. І солдати знайшли ковчег! Споруду було ретельно обстежено, виміряно і навіть було взято зразки деревини. Матеріалом для виготовлення плоту виявився олеандр, причому товщина стовбурів перевищувала 60 сантиметрів. Крім того, що це дерево вирізняється надзвичайною міцністю та практично не гниє, всі деталі були вкриті сполукою, яка нагадує сучасний лак. Враховуючи той факт, що 11 місяців на рік пліт був вкритий льодом, стає зрозумілим, як він зберігся протягом 4,5 тисячі років.

Зайшовши всередину, солдати склали акти про те, що побачили. А бачили вони величезну кількість кімнат — від дуже маленьких (в яких, напевно, жили дрібні тваринки або птахи) до величезних залів з височенними стелями (наприклад, для слонів чи жирафів). Солдати помітили, що ковчег частково був розібраний з одного кута, а блискавка, напевно, підпалила та знищила частину даху. Через день після повернення групи комісія відіслала детальну доповідь цареві. Микола II планував відправити нову велику експедицію, щоб вивезти диво, але тут почалася революція...

Іншим, не менш переконливим доказом є той факт, що ще в 1949 році, пролітаючи над територією Туреччини та націливши в бік СРСР всі можливі розвідувальні пристрої, американський літак-шпигун «краєм ока» помітив дивний предмет, що стирчав з льоду та снігу на схилі гори Арарат.

Після довгих роздумів спеціалісти вирішили, що для США об'єкт набезпеки не являє, оскільки є комбінацією снігу, льоду та «незвичних тіней».

Але об'єкт знов з'явився на знімках, зроблених уже у 70-ті роки більш вдосконаленим літаком-розвідником «У-2». Потужні фотокамери та радари, обстеживши схили Арарату, не лише підтвердили наявність дивного предмета. На деяких фотографіях співробітники ЦРУ побачили занесені снігом та вкриті льодом залишки величезних дерев'яних конструкцій, що були схожі на скелет кашалота або... кістяк корабля.

Дивну знахідку назвали «араратською аномалією», посиливши нагляд за нею за допомогою суперсучасних супутників-шпигунів КН-9 та КН-11 (тих, що можуть з космосу читати номерні знаки на автомобілях). Що конкретно побачили супутники — величезна таємниця, але ще й досі серед американських військових ходять чутки, ніби ЦРУ знайшло Ноїв ковчег.

Але чому ковчег опинився в крижаному озері?.. У 1840 році танення снігу призвело до того, що струмені води проникли всередину сейсмічно активного Арарату та викликали вибух. Льодовик з ковчегом розколовся на дві частини довжиною 100 та 55 метрів кожна. Пліт 12 метрів заввишки (чотири біблійні поверхи) був розмірами з футбольне поле, 155 на 25 метрів. А 100-метровий уламок застряг на висоті 4300 метрів, саме його у 1989 році знайшов Анджело Палего. Інший зіслизнув у прірву та розколовся ще на дві частини — 30 та 25 метрів. Саме в них, вважає Палего, і знаходяться каюти Ноя та двох його синів з нареченими.

Під час тієї експедиції розв'язати загадку ковчега завадили курдські повстанці, що контролюють східний сектор гірського масиву. Вони захопили Палего та альпініста, який супроводжував його, у заручники та протримали у полоні 27 днів.

І Палего все-таки зміг не тільки повернутися додому, але й вмовити курдів дозволити йому пройти в ту саму прірву, де лежать два невеличких уламки ковчега. Єдина чорно-біла фотоплівка, яку вдалося відзняти, після проявки стала сенсацією. Експерти побачили на знімках саме ті два фрагменти Ноєвого ковчега.

Тепер 62-річний Анджело Палего готується до чергової експедиції на гору Арарат. До єдиного в світі морського судна, що стоїть на горі. Збираймося, друзі — нас чекають дивовижні відкриття! Пригоди тривають!..

Тамагочі,

Хто б міг подумати, що мій Клас в один прекрасний день збожеволіє. Так-так, я, Класний, саме такої думки. Клас — збожеволів! У всіх на шиї висять такі собі схожі на курячі яйця брелочки, котрі час від часу попискують, а власники цих яєць-брелочків, мов навіжені, натискують на котрусь з трьох кнопок на них. Виявляється, вони в тих яйцях щось там вирощують: Киця — курчатко, Джексон — інопланетянина, а Джо — динозавра.

На своєму віку я ще такого не бачив. Але, виявляється, то не тільки мій Клас очманів, а й увесь світ збожеволів і грається в забавку, ім'я якій Тамагочі. От позавчора прийшов мені лист від восьмирічного *Іванка ДОВГАНЮКА з села Мишковичі.*

Відкрив я конверт, а там вірш написаний. Ну, думаю, краса яка: про мене вже вірші складають!.. Почав читати — дзуськи! Не про мене вірш, не про Класного... А про що б ви думали? Та все про те саме Тамагочі, хай йому грець!..

Я казав, що дуже хочу
Мати своє Тамагочі —
Щоб було таке маленьке,
Чемне, миле і гарненьке.

Та проснулось серед ночі
Моє любе Тамагочі:
Їсти хоче, гратись хоче!
Тамагочі, Тамагочі!..

На прогулянку щоразу
Я його веду одразу.
В гольф з ним граю і у карти,
Сам — ховаюся під парту.

Але вчителька не хоче,
Щоб я грався в Тамагочі.
Гра ця добре всім знайома
— Буду гратись тільки вдома!

Отут у мене вже терпець урвався. Як же так? Іванко пише «гра ця добре всім знайома» — а я, Класний, про неї нічичирк! Я швиденько «сів» на телефон, набрав номер нашої ОООН — і ось що вияснив: «**Tamahotchi**» (*тамаго* — яйце, *чі* — годинник) — яйцеподібна віртуальна (тобто уявна) тваринка. І хто б ти думав його придумав? Ну звичайно — японці, а точніше 30-річна японочка Альд Маіта, котра працює у відділі винаходів фірми «Фуджіцу». Випуском цих іграшок зайнялася японська компанія «BANDAI» (*www.bandai.com* — це її адреса в Інтернеті). Як тільки звістка про Тамагочі облетіла планету, почався справжній бум. Виробництво Тамагочі не встигає за попитом, не дивлячись на те, що деякі «яйця» коштують близько 900 доларів. У квітні минулого року Тамагочі з'явилось у США. В магазинах черги. Буквально за 45 хвилин продають всю завезену денну партію.

Внаслідок цієї епідемії з'явились няні, котрі слідкують за Тамагочі, коли їхні власники зайняті. У травні Тамагочі прийшло в Німеччину. Повторилось те ж саме, що і в США. Зупинити це стало неможливим. Сьогодні на місяць продаються десятки мільйонів брелків Тамагочі. З'явились і фальшивки — близько 30 моделей.

Як же працює електронна іграшка Тамагочі?

«Серце» іграшки — мікрокомп'ютер, котрий має кілька програм. Кожне звірятко — своя програма. Як тільки ти запускаєш годинник, звірятко вилуплюється з яйця і починає жити. Кожен день — для нього рік. Воно ще маленьке, без-

або три кнопки, що потрясли світ!

захисне, просить їсти, пити. Його треба купати, вчити, вкладати спати. Від того, як ти будеш до нього ставитись, залежить те, як звірятко ростиме. Воно може захворіти і померти. Ти навіть зможеш його поховати на спеціальному сервері-цвинтарі в мережі Internet. А в деяких країнах вже почали відкривати справжні цвинтарі для Тамагочі.

Правда, як все просто? Перенести модель росту тваринки у віртуальний варіант — дійсно геніальна ідея. Звичайно, твоя задача — любити свою віртуальну тваринку, ростити її і виховувати так, щоб вона прожила якнайдовше. У Тамагочі є три показники: рівень здоров'я, рівень голоду і рівень щастя. А у тебе є три кнопки, з допомогою яких ти зможеш задовольняти його потреби. Якщо ти будеш з ним гратися, гарно годувати, лікувати у випадку хвороби, то воно може вирости і прожити досить довго (сьогоднішній рекорд — 80 днів, тобто 80 років). А якщо ні, то з нього може вирости злий інопланетянин. В залежності від твоєї турботи, Тамагочі може прийняти під час одного життя кілька форм, але якщо про нього забути, то воно помре або полетить назад на свою планету.

Що для нього важливо

- Грайся з ним якнайчастіше.
- Регулярно годуй його.
- Завжди вчасно вкладай спати і не забувай вимикати світло (як правило, воно засинає о 21 год.).
- Як і будь-яка тваринка, Тамагочі хоче у туалет. Не забувай прибирати за ним, а то захворіє.
- Навіть щасливе Тамагочі може хоч один раз захворіти. Без паніки! Дай йому ліки і піклуйся про нього — воно швидко одужає. Не забувай слідкувати за його вагою.
- Якщо ти про нього забудеш, то воно про себе нагадає писком.
- Якщо Тамагочі помре, то ти можеш повторно задати команду про його народження (на зворотному боці є маленька кнопочка Reset).

Останні Тамагочівські новини

Остання новинка — Тамагочі-ангел. Він щоранку молиться Богу за здоров'я свого господаря. Готується до випуску модель **Breed Type Tamahotchi**, котра буде здатна розмножуватись. Для цього два брелочки з'єднуються верхніми частинами, після чого на короткий час ангели зникають з екранів для здійснення таїнства, в результаті якого з'являється нова маленька істота.

Фірма «**Bandai**» почала випуск версії Тамагочі на CD-ROM для персонального комп'ютера. З його допомогою навіть дорослі можуть практикуватись правильно доглядати за звірятками.

Що чекати від Тамагочі?

Що добре, а що погано? Це завжди хвилює дорослих. Від того, як батьки сприймуть Тамагочі, залежить, чи вони тобі його куплять. Шановні батьки, з усією відповідальністю Класного заявляю, що Тамагочі для дітей, яким більше 8 років, зовсім не страшні, а навіть і корисні.

Психологи радять не купувати Тамагочі дітям до 8 років тому, що вони можуть просто не витримати постійної турботи про маленького друга, а тим більше — його смерті. В той же час не треба пускати дружбу дитини з іграшкою на призволяще. Обов'язково треба пояснити і показати дитині, що комп'ютерне курча, динозаврик, кошеня — це всього лише гра, а не реальність. Дитина повинна розуміти, що це всього лише іграшка, задача якої прищепити любов до маленької істоти і навчитись піклуватись про неї. І найголовніше: коли у тебе буде справжнє кошеня, курча чи інопланетянин, то не забувай, що ти не маєш права допустити, щоб воно померло!

Бо натиснути кнопочку Reset тут буде неможливо. Бо це вже не іграшка, а справжнє життя!

Не такий страшний «боді-арт», як його малюють

Все почалось з того, що Джексон прийшов до школи із кульчиком у вусі. В класі це призвело до певного непорозуміння між представниками різних поколінь, а саме — між учнями і вчителями. Джексона відправили додому, сказавши, щоб зняв з себе оту «гидоту». Наступного дня вже увесь Клас прийшов з кульчиками, причому дівчата, щоб вирізнятися, прийшли із кульчиками в носі. Назрівали серйозні неприємності. Але тут з'явилася пані Ганя і запропонувала бути посередником у мирних переговорах між вчительськими та учнівськими верствами щодо розробки компромісної точки зору на дозвіл вільного носіння будь-якого виду кульчиків у будь-якій кількості. Зустріч відбулася на нейтральній території — в актовому залі. В президію піднялися пані Ганя і професор Крапка.

І ось слово надали Джексону. Він поважно підвівся і, трошки запинаючись від хвилювання, почав:

— Від свого імені та від усього учнівського складу нашої школи, а також від імені української молоді хочу зазначити, що факт носіння кульчиків — це не злочин, а просто один із засобів самопрояву та самоутвердження. Причому — один з наймирніших засобів. Молоді люди в усьому світі вже давно придумали, як заявити, що ти — не такий, як всі, не влаштовуючи при цьому ані безглуздих вуличних бійок, ані скандалів. З цією метою юні індивідуальності використовують дуже давнє мистецтво прикрашання тіла — «боді-арт», яке з кожним днем все більше вдосконалюється та розвивається.

Дірка у вусі чи носі — це лише один з таких способів, і називається він **пірсінг**. Пірсінг — це проколювання у тілі дірок та носіння в них кульчиків. Причому для пірсінгу придатні і губи, і ніс, і брови, і щоки, і язик, і навіть власний пуп. Але зазначу, що цей вид народної творчості вважається доволі небезпечним для здоров'я: дірки мусять робити лише спеціалісти і тільки стерильним інструментом.

Не менш красивий і інший вид «боді-арту» — відоме нам усім **татуювання**. Раніше татуювання завжди уявлялося нам у вигляді зелено-синьої плями. Зовсім інша справа із сучасними різнокольоровими татуюваннями, деколи настільки красивими, що їхнього власника хочеться виставити у картинній галереї. Останнім часом татуювання використовують у косметиці: замість того, щоб кожен ранок підводити губи та брови олівцями, жінки роблять собі татуювання. Але перед тим, як зробити собі якийсь малюнок (що, до речі, вельми болісно), треба добре подумати, оскільки він лишається назавжди, і спроби знищити його залишають на тілі страшні шрами.

Деякі прояви «боді-арту» навіть і мені не подобаються. Вони з'явилися нещодавно і мають досить мало прихильників. Йдеться про **скарифікацію**. Скарифікація — це мистецтво нанесення шрамів. Причому від зовнішнього вигляду шраму та способу його утворення скарифікація розподіляється на окремі підвиди.

Перший з них називається «різьба» і полягає у нанесенні на шкіру досить глибоких порізів, що залишають після себе вражаючий шрам певної форми.

Інший підвид скарифікації — клеймування, або брендінг. Тут картинки наносяться на шкіру за допомогою розпечених металевих предметів і є, по суті, дуже сильним опіком.

Третій вид створення шрамів називається кіскоплетінням і представляє собою процедуру найболючішу з усіх видів «боді-арту» та найнебезпечнішу для здоров'я. Це просто жахливо: від тіла відділяється декілька смужок шкіри і з них сплітається кіска. І вже деформована таким чином шкіра знову приживлюється до тіла.

Джексон завершив свою палку промову і сів на місце. Від вчителів ніхто виступати не захотів, і всі розійшлися по домівках.

Наступного дня в школі все було, як завжди: йшли уроки, лунали дзвоники на перерви, бігали учні, ходили вчителі. З кульчиками. І не тільки у вухах.

Що моя рука малює?..

Поздоровляю всіх сміливців, які слідом за Майклом Джексоном і Філіпом Кіркоровим наважилися надіслати мені власні мальовані тести! Обіцяю в найближчих номерах «Класу» прокоментувати ваші твори. Ну що, сподобалося? Тоді малюватимемо далі!

Утім, нічого малювати спеціально не доведеться. Я ж знаю, що кожна людина малює постійно і безупинно. Приміром, ти розмовляєш по телефону. Одна рука тримає слухавку, а друга ніби само собою вимальовує на аркуші паперу якісь квіточки, сонечка або клітинки. Те саме може статися і на уроці географії — пані Ганя натхненно розповідає про піратські скарби, а ти, висунувши язика, щось виводиш у зошиті. Знайома ситуація?.. Отож-то.

А між іншим, усі ці малюночки, над якими ти і не замислюєшся, щось-таки означають. Що саме? А от читай і малюнки розглядай!

Спіралі, кола, хвилясті лінії. Намальовані автоматично і не замислюючись, вони означають, що якісь сторонні або чужі проблеми тебе не обходять. Якщо тобі доручають не дуже цікаву для тебе справу, ти прагнеш якомога швидше позбутися її. Вся твоя увага зосереджена зараз на тобі, коханому. Якщо помітив, що малюєш спіралі під час телефонної розмови чи на уроці, май на увазі: хмари насуваються на тебе. Ти можеш чомусь вибухнути, когось образити. А цього робити не слід.

Квіти, сонце, гірлянди. Ці святкові символи свідчать зовсім не про радісний настрій. Швидше за все, тобі зараз не надто весело. Ти потай мрієш про дружбу і про чиюсь увагу до себе. Поспіши зустрітися із справжніми друзями. Принаймні спробуй опинитись у компанії приємних тобі людей.

Сітки, клітинки. Їх здебільшого починають малювати тоді, коли людина опинилась у ризикованому або незручному становищі. Кожна рішуча риска — це атака, яку ти хочеш провести, але не наважуєшся. Ти схильний ковтати образу, через що в душі накопичується розчарування, а ти відчуваєш себе цілковито нещасливою людиною. Часом може допомогти, якщо ти комусь поскаржишся на свою долю.

Переплетені серця. Вони розкривають твої почуття: зовні ти дуже суворий, але насправді тобі хочеться розцілувати весь світ. І чим суворішим буде твій вигляд, тим крупнішатимуть намальовані серця. Не треба стримуватися до такого ступеню — вислови нарешті свої почуття!

Орнамент, візерунок з плавних кутів. Він свідчить про те, що тобі нудно. Можливо, набридла телефонна розмова або тема уроку. А може, і спосіб життя не задовольняє тебе. Навіть подумки ти прагнеш змін, мрієш про нові почуття. А як мрієш — то чому б тобі не змінити життя на краще?..

Хрести. Вони найчастіше відбивають якесь почуття власної провини. До того ж ці хрести не обов'язково вимальовуються відверто: дівчатка «конструюють» з них прикраси, хлопці більш відверті. Однак все одно тебе щось тривожить. Тому варто розібратися якнайшвидше!

Чоловічки. Це ознака безпомічності, бажання позбутися якихось обов'язків. Найчастіше люди малюють чоловічків тоді, коли їм було б треба сказати рішуче «ні», але вони не можуть вимовити це слово. Тож мальовані чоловічки — це попередження: треба примусити себе бути рішучішим і твердішим.

Бджолині соти. Ти прагнеш спокійного і ритмічного життя, а не цілковитого безладдя, яке порушує твій порядок денний. Прагнеш? То і зроби життя ритмічним.

Шахівниця. Ти опинився в якомусь скрутному становищі. І мрієш знайти прямий і надійний шлях, який виведе тебе з цієї скрути.

Переплетені кола. Це не символ Олімпіади, а бажання взяти участь у якійсь колективній справі. Ти відчуваєш, що залишився поза подіями, і тебе це тривожить.

Коло. Це символ кохання, згоди, хвилювання, дружніх почуттів і світлого ставлення до життя.

Квадрат. Він означає впевненість, схильність до логічних міркувань, практичність. Тобто ти готовий відповідати біля дошки.

Ламана лінія різноманітних конфігурацій. Це символ уяви, фантазії, індивідуальності та боротьби з буденністю. До дошки краще не йди — можеш наголосити, що 2х2 дорівнює 5.

Великі вуха. Свідчать про підвищену реакцію на критику. Хтось тільки натякнув, що в тебе двійка з фізики, а ти вже й математику вчити не хочеш.

Рот, губи. Акцентування цієї частини обличчя натякає на невміння красиво говорити. Якщо ж ти намалював обличчя майже без рота, тобі взагалі не хочеться спілкуватися.

Дуже довгі ноги. Вони підкреслюють самостійність. А великі ступні, навпаки, не сильну впевненість у собі.

Великі малюнки свідчать про агресивність, експансивність.

Дуже маленькі — про слабкість, розчарування, зневіру.

Отак випадковий малюнок може підказати, в якому стані знаходиться людина і чим їй варто зарадити. А якщо чесно — ніколи не відмовляйся щось таке намалювати. Саме малюнок допомагає прокинутись власній фантазії. Олівець і аркуш паперу завжди заспокоюють, і навіть найсмішніші карлючки допоможуть хоч якось розібратися в собі і власних почуттях. Малюймо, друзі! Малюймо прекрасне життя!

«Художники повинні малювати нам, яке прекрасне життя. Інакше нас можуть ушкодити сумніви».
Поль ВЕРЛЕН

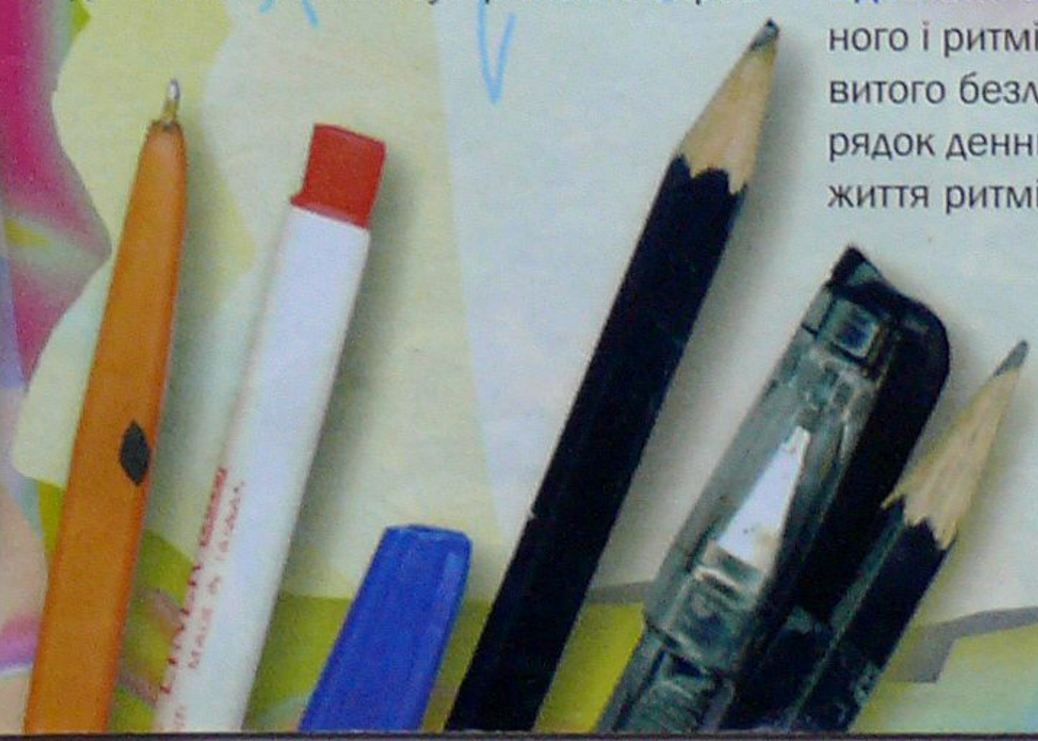

Їжак-риба

Довж. до 60 см, тіло буруватo-коричневого кольору з темними плямами, вкрите довгими рухливими голками. Поганий плавець. При небезпеці роздуває живіт, набирає форми кулі. Поширена у помірних і тропічних водах Тихого, Індійського і Атлантичного океанів.

Класний комікс СИР

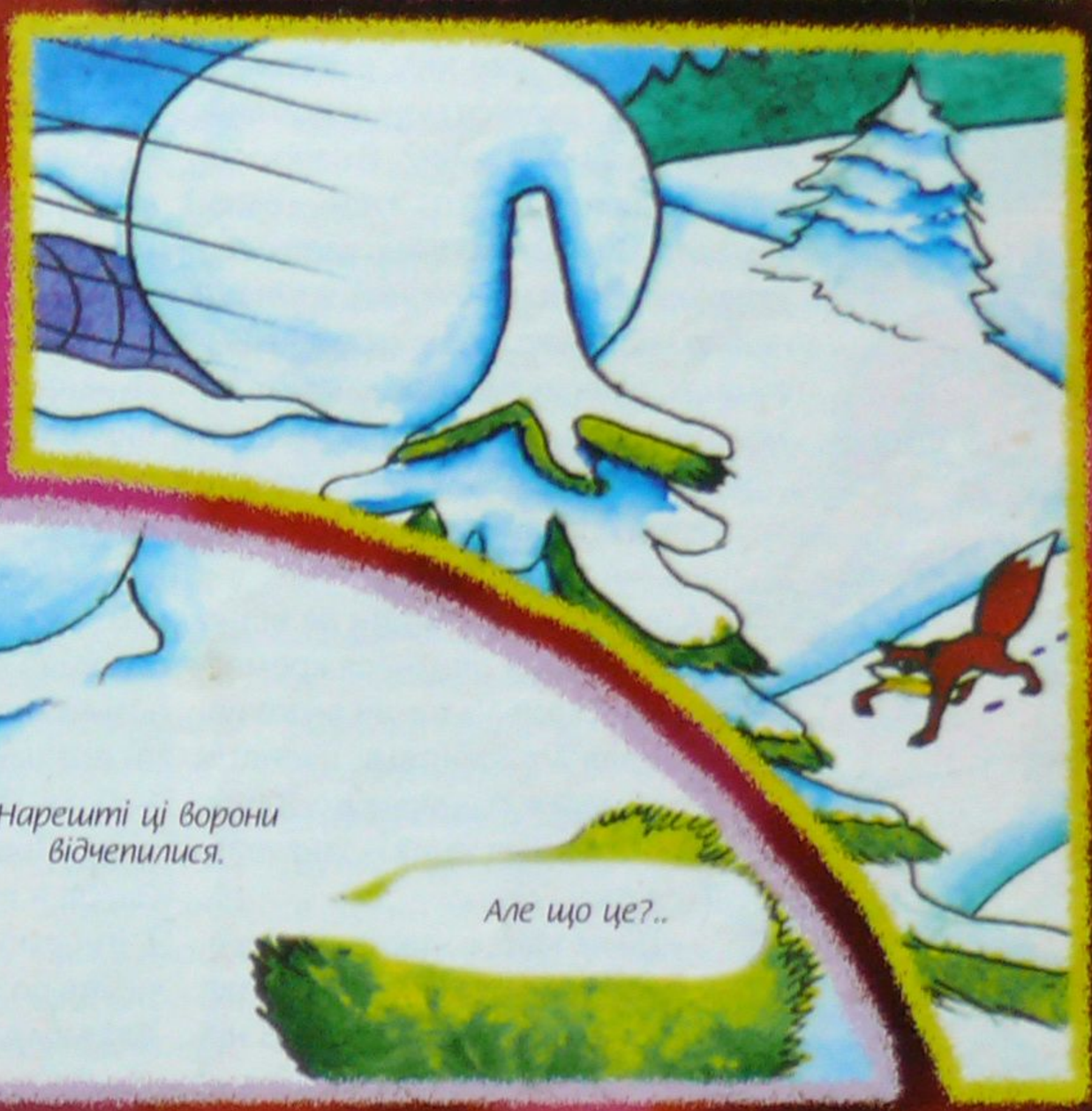

Одні малюють знічев'я, другі — тільки збираються. А от треті — ті вже малюють! Саме для них, третіх, «Клас» оголошує конкурс на кращий комікс! Вигадайте сюжет, намалюйте і надішліть нам. Отоді на вас чекатиме не тільки Класний приз, але й Класна слава!

До учня Тернопільської СШ № 14 **Віктора СТЕЦЮКА** така слава, можна сказати, вже прийшла. Ще б пак — це він запропонував такий конкурс і перший приніс у «Клас» свій комікс під назвою «Сир» — про нащадків героїв стародавньої байки. Дивіться, заздріть — і наслідуйте приклад!

К

ЩО ЗА КОЛО НА СТІНІ?

ІГРИ

Одного ранку Пундик, хоч і захекався, але перший прибіг до Класу. Він довго вовтузився біля стіни, поки забив у неї цвях. Але таки забив, наполегливий наш. Потім він витяг з пакета якусь штуковину і гордовито повісив її на цвях.

Штуковина була кругла, схожа на мішень із стрілецького тиру, але значно барвистіша, і здалася мені доволі знайомою. Де я її міг бачити?.. Я напружив свою полтергейстську пам'ять — і одразу згадав. Ще коли я раніше працював у кінотеатрі і був не Класний, а Кіношний, то частенько бачив цю мішень у фільмах американських кіномитців: мало не в кожній квартирі середнього американського кіногероя вона обов'язково висить на стіні. А от навіщо — я так тоді і не дізнався.

Але й зараз я спитати не встиг, бо до Класу ввалився кремезний Джо, з-під пахви якого визирав допитливими оченятами наш вундеркінд Колібрик.

— А це що за кіно? — здивувався Джо.

— Це не кіно, а «дартс», — перебив його вундеркінд. — Це така старовинна англійська гра. В неї грали в англійських пабах ще минулого сторіччя, а тепер грають мало не в усьому світі — навіть в Україні. І чемпіонати світу з цієї гри проводяться. Схоже, «дартс» невдовзі з'явиться і на Олімпіаді, бо це найдемократичніша гра: тут нічого не залежить від м'язів, ваги і зросту спортсменів. Тільки розум, кмітливість, влучність!

Чесно кажучи, на Пундика було боляче дивитись. Він, либонь, мріяв похвалитися своїми знаннями, а цей вискочка Колібрик всю малину йому перебив. Та ще й не вгамовувався, примовляючи:

— «Дартс» означає «дротики». Тобто маленькі стрілочки. Їх кидають у таку мішень. І хто більше очок набере, той і виграв...

Треба було б вам бачити обличчя Пундика! Ще мить тому він, похнюпившись, мовчав собі у ганчірочку — а тут раптом аж спалахнув, як сонце на узліссі!

— Помиляєссі! — проспівав він. Саме так: «помиляєссі». Натякаючи Колібрику, що хай він усе на світі знає, але кілька літер через юні роки вимовляти все одно ще не навчився.

— Помиляєссі, Колібрику-вундеркіндику. Правила «дартс» зовсім інші! Зараз я тобі розкажу, Джо.

І, ігноруючи ображеного Колібрика, почав розповідати в роззявлені вуха Джомолунгми-Джо.

ПРАВИЛА

— У «дартс» перемагає той, хто перший набере 301 очко. Кожний гравець (найчастіше їх двоє, хоча можна грати і втрьох і більше) по черзі кидає три стрілочки і підраховує очки, які вибив. Потім виймає стрілочки, і їх кидає другий. Результати записуються на папері, щоб знати, скільки очок залишилось набрати. Повторюю: треба набрати рівно 301 очко.

— А якщо я набрав більше?

— В такому випадку твоя остання серія з трьох кидків не зараховується зовсім. Тобто в тебе залишився попередній результат. Приміром, у тебе було 285, а залишилось набрати 16. А ти влучив у 20 — і в тебе знову залишилось 285. І тут є ще одне дуже важливе правило: ти обов'язково мусиш останню стрілочку кинути у зовнішнє коло мішені! Тобто влучити стрілкою не просто у сектор 16, а неодмінно в зовнішню смугу цього сектора! Не влучив — залишаєшся на попередній своїй сумі. Тому професіонали завжди підгадують так, щоб останню стрілочку треба було кидати в центр мішені, у так зване «биче око» — а це 50 очок.

До речі, і сама гра починається тільки тоді, коли ти влучив у зовнішнє коло або в «биче око». Доки не влучиш, очки тобі не нараховуватимуться.

— Слухай, Пундику, — уже шанобливо, як до знавця, звернувся Колібрик, — а чому мішень так розмальована? Навіщо на ній стільки смуг?

— Дякую за запитання, — ввічливо сказав Пундик. — Справа в тому, що кожна частина мішені «коштує» порізному. Зовнішнє коло, в яке треба влучити спочатку, — це коло подвоєння очок. Тобто, якщо ти влучив у зовнішню смугу сектора 9, тобі нараховується вдвічі більше, 18 очок. А замість 20 одразу 40. А посеред мішені є ще коло потроєння: влучивши в нього, ти замість 20 запишеш зразу 60 очок! Або замість 17 — 51. Тут треба точно знати, скільки «коштує» кожна частина мішені.

— Так, зрозуміло. А звідки треба кидати стрілочки?

— Мішень треба повісити так, щоб її центр знаходився на висоті

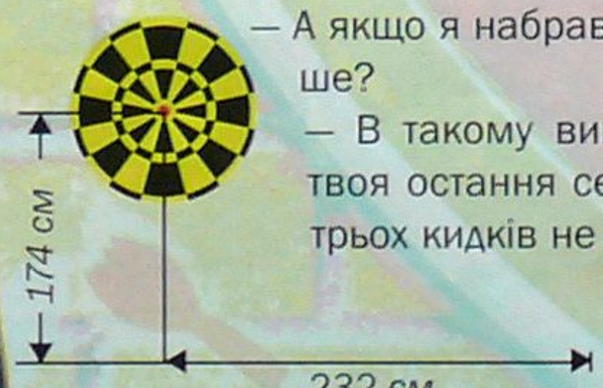

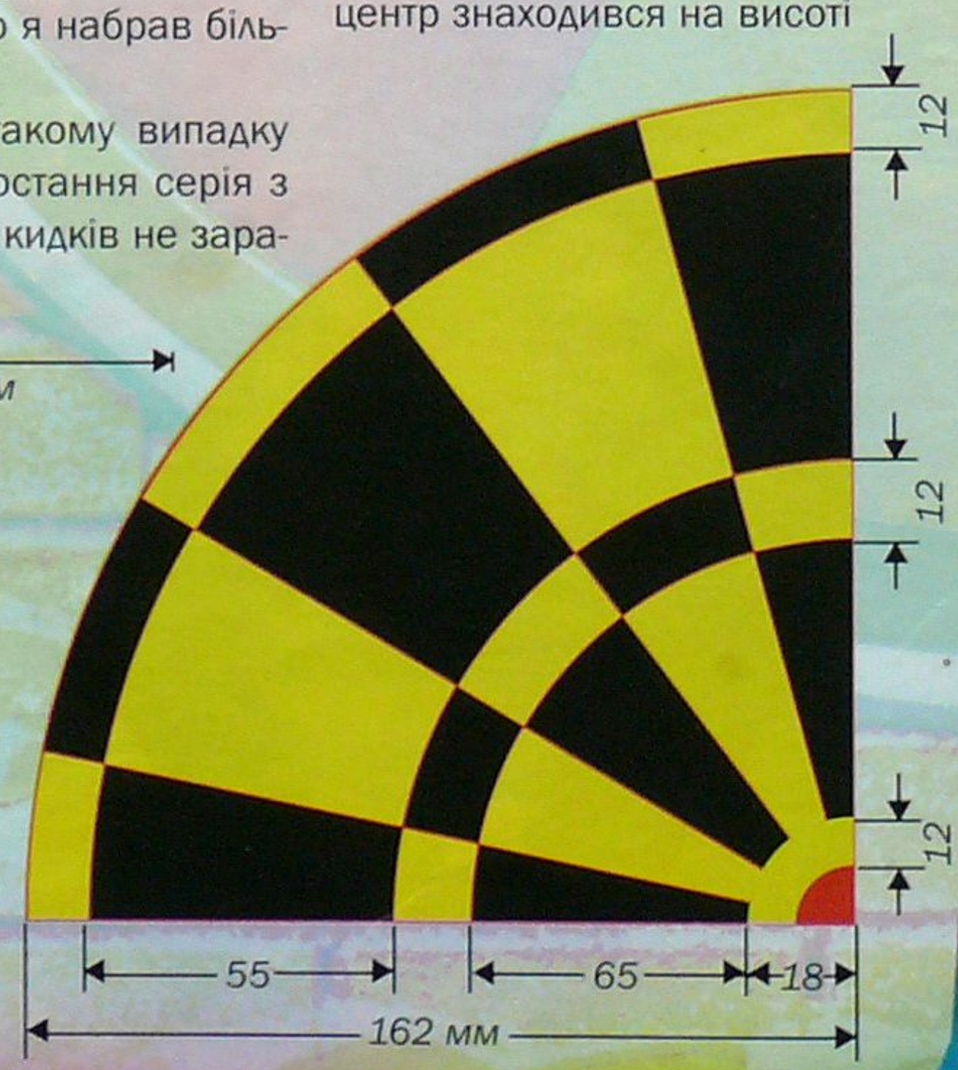

174 см від підлоги. А кидки роблять з відстані 232 см.

— Цікаво, а де ж ти купив таку гру? — втрутився Джо.

Пундик аж зашарівся від задоволення:

— А я її не купляв. Я зробив її сам!

ЯК ЦЕ РОБИТЬСЯ У КЛАСІ

Запала тиша — хто б міг таке про Пундика подумати! Сам! Зробив!.. Ой, бреше!..

Але Пундик не став витримувати драматичну паузу:

— Нічого особливого, — сказав він. — Всі такий «дартс» можуть вдома зробити. Я бачив такі й у магазині, але професійні страшенно дорогі, а наші підробки вмить ламаються. Пропоную перевірений спосіб виготовлення «дартс».

Спочатку треба намалювати мішень. Краще робити її з не дуже цупкого картону — щоб стрілочки легко встромлялися. Великим циркулем малюєте коло радіусом 162 мм. Потім зменшуєте радіус на 12 мм і знову малюєте коло — ото вийшло коло подвоєння очок. Далі по черзі зменшуєте радіус — як-от на схемі. Потім всю мішень треба розбити на 20 секторів і намалювати у відповідних місцях числа від 1 до 20. Сусідні сектори краще розфарбувати в різні кольори, щоб легше було їх розрізняти під час гри. Мішень не варто обрізати по самому краю зовнішнього кола — залиште ще кілька сантиметрів для тих, хто не зразу навчиться влучати в нього. Вирізану мішень краще наклеїти клеєм ПВА на шмат поролону, а ззаду прикріпити якийсь гачок, щоб можна було повісити мішень на цвяшок у стіні. З мішенню все — готово!

— А стрілочки? Ти їх теж сам робив?

— Аякже! — навіть трохи образився Пундик. — Три мамині віники понівечив, перш ніж вигадав найкращу модель!

— Кого-кого ти понівечив? — не второпав Джо.

— Віники! Не лякайтесь, вам буде простіше, бо моїм досвідом скористаєтесь. Отже — берете старий зношений віник, котрим колись підлогу мели, а тепер викидати зібралися. Ручка віника — просто скарбниця для майбутніх стрілочок. Вибираєте найміцніші і найкругліші стеблини і робите з них заготовки довжиною 10-12 см. Один кінець розрізаєте навхрест — сюди буде вставлено оперення стрілочки. Саме оперення краще вирізати з фото- або типографської плівки: на кожну стрілу по дві «пір'їни», в кожній з яких зробіть розріз — в одній зверху, в другій знизу. Вкладаєте одне перо в інше, і обидва разом — у розрізи стеблини віника. На кінцівку стрілочки надягаєте шматочок кембрика або трубочки з «Кока-коли» — щоб оперення не вислизало з пазів. І все — оперення готове.

А от з наконечником стріли доведеться трохи поповтузитись. Спочатку треба взяти старий стержень від кулькової ручки, витягти з пластмасової трубочки металевий штуцер, а вже з нього вибити ззаду саму кульку. Потім доведеться позичити у тата шматок «стальки» — так називається металева волосина для риболовлі. В крайньому разі можна взяти у мами тонкі шпильки — але не голки! Шматочок «стальки» завдовжки 10-12 мм треба вставити у той штуцер, де колись була кулька, і міцно-міцно затиснути плоскогубцями.

Тепер шукаємо ковпачки від фломастерів, щоб вставити штуцер. Найкраще узяти плоскогубцями штуцер і розігріти на вогні його тильний бік, а потім ще гарячим втикнути у пластмасове дно ковпачка від фломастера. Потім для більшої міцності можна влити всередину краплю клею «Момент» і покласти шматочок пластиліну , щоб стрілочка краще летіла. Залишається одягти наш наконечник на стеблину з оперенням — стріла готова! До того ж — стріла безпечна, нею неможливо когось сильно поранити: ми не в ніндзя граємо, а в «дартс»!

Приклеювати наконечник не варто — спочатку треба пересвідчитись, що стрілка справна і летить добре. Можливо, доведеться додати пластиліну або намотати трохи ізоляційної стрічки. Головне — не дуже поспішати. Бо, як каже народна мудрість: «Скорий поспіх — людям посміх!»

Отак урочисто завершив свою промову несподівано талановитий Пундик. Та я, чесно кажучи, його майже і не дослухав. Бо поспішав стрілочки робити — дуже вже кортіло у «дартс» пограти! Та й вам усім раджу — ой цікаво!..

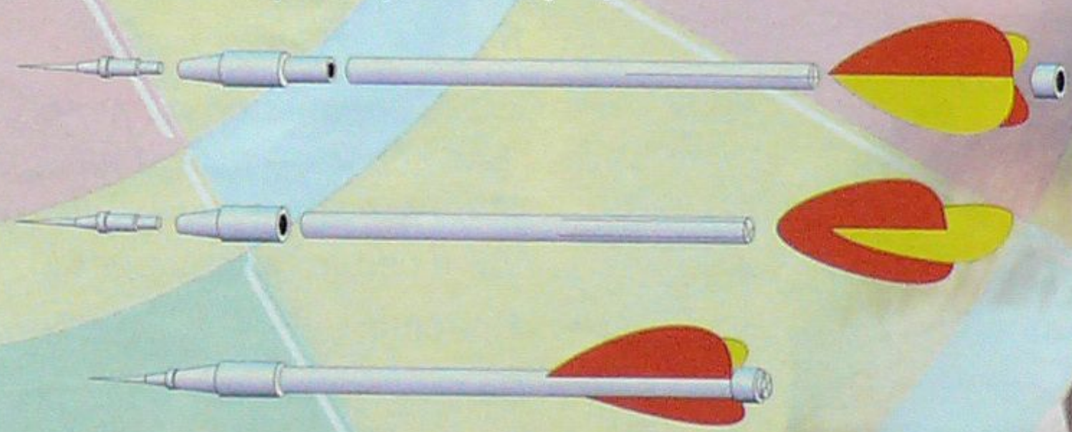

«Немає більшої перемоги, ніж перемога над собою».
ПЛАТОН

El.Кравчук:

«ПЕРЕМАГАЄ ТОЙ, ХТО БІЛЬШЕ КОХАЄ»

Прізвище, ім'я? . . . . . Андрій Вікторович Кравчук.
Дата народження? . . . 17 березня 1975 р. у м.Вілюсі.
Знак Зодіаку? . . . . . Риби.
Музична освіта? . . . . . Музичне училище.
Ким хотів бути у дитинстві? . . . . . Втілюю мрію.
Чи часто закохуєшся? . . . . . Буває.
Чи віриш у кохання з першого погляду? . . . . . Вірю.
Коли вперше закохався? . . . . . У 13 років.
Заповітна мрія? . . . . . Білий «Роллс-Ройс».
Найбільший успіх у житті? . . . . . Народження.
Найбільше розчарування? . . . . . Люди.
Улюблені шкільні предмети? . . . . Література, історія.
Вид спорту? . . . . . Бадмінтон.
Свято? . . . . . 8 Березня.
Квіти? . . . . . Усі.
Тварина? . . . . . Люблю тварин.
Заняття? . . . . . Верхова їзда?
Страва? . . . . . М'ясо.
Місто? . . . . . Київ.
Автомобіль? . . . . . «Роллс-Ройс».
Спортсмен? . . . . . А.Шевченко.
Політик? . . . . . Визначаюсь.
Актор? . . . . . М.Монро.
Поет? . . . . . О.Блок.
Композитор? . . . . . Д.Гершвін.
Виконавець? . . . . . О.Вертинський.
Пісня? . . . . . «Миллион алых роз».
Казка? . . . . . «Царівна жаба».
Книга? . . . . . «Біблія».
Гасло? . . . . . «Перемагає той, хто більше кохає».

Нічий

Вірші Є.Рибчинського
Музика EL.Кравчука

Все дороги — шляхи навкруги...
Де ви, друзі, і де вороги,
Де кохані, закохані де?
Де ти, серце моє молоде?
Заблукав я у ріднім краю,
Рідну матінку не впізнаю,
Знаю тільки я петлі доріг
І чужий, негостинний поріг.

Приспів:
Я нічий,
Я ніякого роду, нічий!
У далеку іду далечінь,
Я ніякого роду, нічий!
Я нічий,
Я і рабська спина,
Я і хлист,
Я ніким не перейдений міст.
Я ніякого роду, нічий.
Я нічий.

Боже правий, брати дорогі,
Все дороги — шляхи навкруги.
Лиш для мене немає шляху,
Де я серце своє збережу.

Приспів:

Неприкаяний, йду в нікуди,
Син повітря, вогню і води,
Син у Бога і син у гріха,
Ворог друга і друг ворога.

Приспів.

El.Кравчук з Класними людьми.

Читачам журналу «Клас» Михайлівців один одному завжди! Ваш El Кравчук

Музичні новини класу

«The вйо»

Роботу над дебютним альбомом продовжує група «The вйо». Перший виступ дуету відбувся ще у 1990 році, але на весь голос хлопці заявили про себе на «Червоній руті-95». Темношкірий соліст Мирослав Кувалдін та Сергій Підкаура виросли у містечку Кобиляки, що на Полтавщині. Сьогодні дует «The вйо» перебрався до столиці. Хочеться вірити, що услід за «Ганжею», «Мануною» у них з'являться нові шлягери.

Хома Орест — Братущик Інеса

Хоч у популярного дуету немає офіційної назви, але з перших літер імен та прізвищ вона могла б бути досить вдалою — «Хобі». Тепер до цих чотирьох букв додалися ще дві — ХМ. У подружжя народилася донечка Маріана.

Упродовж останнього часу поповнилися також і інші артистичні сім'ї: Христини і Валерія Малишевих (дочка Віолетта), Жанни Боднарук і Анатолія Карпенка (син Андрій), Світлани і Андрія Кузьменків (дочка Марія-Барбара), Марини і Павла Зіброві (дочка Діана), Астраї і Генадія Татарченка (син Кирило), Сніжани Єгорової і Семена Гогова (дочка Олександра).

Руслана

На велике щастя, львівська співачка Руслана і не думає перебиратися до столиці. Останнім часом артистка все більше завойовує прихильників серед вимогливої київської публіки. Руслана провела ряд масштабних музичних проектів, але, на жаль, вона не має жодного альбому. І ось приємна звістка — у квітні вийде дебютний альбом Руслани «Мить весни». Його презентація відбудеться у Києві. Співачка відразу ж розпочне гастрольний тур.

Тарас Петриненко

10 березня живій легенді української естради Тарасові Петриненку виповнилося лише 45 років. Патріарх української сцени готує новий альбом «Любов моя». Співак вважає, що тільки тепер внутрішньо дозрів до автобіографічної розповіді на теми любовної лірики. Першу пісню альбому Тарас написав у 1971, а останню — в 1998 році.

Олександр Пономарьов

Всеукраїнський тур «Перша і остання любов» срібного голосу України, який тривав понад три місяці, пройшов на «ура». У двогодинній програмі брали участь шоу-балет та інструментальний оркестр. Ведучим дійства був продюсер Олександра — Віктор Дорошенко. Настрій в Олександра Пономарьова піднесений, адже невдовзі він стане батьком.

«Скрябін»

Гурт «Скрябін» разом з продюсерським центром «Таврійські ігри» провів всеукраїнське турне «Збережемо природу для життя», що мало відверте пропагандистське спрямування. На концертах «Скрябін» агітував прихильників голосувати за Партію Зелених. Виступи були безкоштовними і пройшли з аншлагами.

Ірина Білик

За кількістю фанів Ірина Білик є одноосібним лідером. Нещодавно після засідання фанклубу співачка вирішила разом зі своїми прихильниками посадити алею. Звичайно ж, це був задум самої Іри, вона дала їй досить оригінальну назву — «Алея матері».

Лілія Сандулеса

Сьогодні вона — яскрава зірка естрадного небосхилу. Лілія Сандулеса народилася у славнозвісних Моршинцях (звідки і сім'я Ротару). Якось у дитинстві мама взяла маленьку школярку Лілю з собою у Чернівці на базар. Мати пішла, щоб принести вагу, а Ліля за той час розпродала всі овочі. Батьки відтоді бачили в дочці торговий талант. Але перемогла пісня.

Наталка Могилевська

У житті Наталки найбільшим захопленням після співу є танці. І те, що вона чудово танцює, не заперечить ніхто. Співачка має свій шоу-балет, сама режисує танцювальні постановки. Танцювальне хобі дуже допомагає співацькій кар'єрі Наталки.

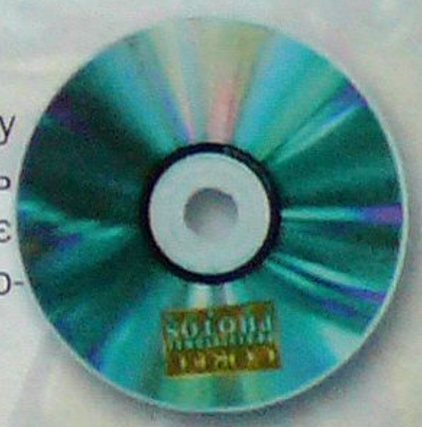

Джім Керрі: «Мені подобається слухати життя»

Чи бачив ти коли-небудь фільм «Маска»? Чи захоплювала тебе гра актора, що виконував головну роль? А це він — майстер комічного жанру, трішки дивакуватий, витрішкуватий, «зеленуватий» — Джім Керрі. Комедійні суперздібності актора перетворили Керрі на суперзірку фільмів «Ейс Вентура — детектив з розшуку домашніх тваринок», «Маска», «Тупий і ще тупіший», на актора, що заробляє величезні гроші. Його гонорар за один фільм сягає 10 млн. доларів.

Глядацька публіка підносить його талант до рівня феномена Еді Мерорі і знову запитує: «Ой, а як же його звати?»

Звідкіля ж взявся його гумор, нестримна енергія та така зухвалість? Його колишня дружина Меліса говорить: «Джім мене страшенно дратує своєю поведінкою. На мою думку, всі творчі особистості мають певний зв'язок з «темними силами», звідти вони і отримують надзвичайні обдарування. Я вкотре переконуюся, що усмішка, яку демонструє Джім, є найбільшою його маскою».

Мистецтво Керрі — смішні дурнуваті слова, конячі гримаси обличчя і божевільні трюки, — все це походить від страшенної злості. «Люди думають, що я ненормальний хлопець,— каже сам актор,— але насправді я викидаю всю нечисть, що накопичилася за всі ці роки в моїй душі, в моєму тілі. Те, що я роблю, — це надзвичайна річ».

Джім витрачає по 8 годин на день для вдосконалення своїх гримас, не може зупинитись, працюючи весь день і навіть вночі. Він — у постійному пошуку чогось незвичайного, неприйнятного, чудернацького навіть.

А народився Джім Керрі в Онтаріо (Канада) у 1962 році. В дитинстві його улюбленими заняттями були малювання та скульптура. «Я малював все, що завгодно, це продовжується і зараз, але не так інтенсивно, як раніше. А тоді мати приходила до мене в кімнату і просила викинути весь створений мною мотлох. Я злився, пручався, ставав справжнісіньким божевільним, людиною, якій заважають висловити себе, мені хотілося все в кімнаті потрощити. В ті хвилини я концентрувався, губився у всьому цьому, це була якась особлива медитація або ще щось,— точно не можу сказати. Проте малюнки були досить натуралістичні, на перевагу теперішнім спробам. Я навіть отримував перемоги на кількох артвис-

Jim Carrey
P.O. Box 5593
Sherman Oaks, CA 91403

or

Jim Carrey
United Talent Agency
9560 Wilshire Blvd.
Suite 500
Beverly Hills, CA 90212

Пак
багаторічна дрейфуюча морська крига, що утворюється в полярних басейнах.

Пазиграфія
загальнозрозуміле письмо; передача думки знаками, зрозумілими багатьом народам світу (напр., нотне письмо).

тавках. Мені подобалось тоді малювати всякі нісенітниці; пригадую, коли до мене одного разу завітала сестра, то, глянувши на мою «мазанину», перепитала: «А у тебе з головою все гаразд?!»

Керрі знайшов своє покликання ще в школі. В 7-му класі вчитель спеціально відводив для Джіма 15 хвилин для того, щоб він показував рухи різних звірів: чи то динозаврів, чи то домашніх тваринок, чи просто перекривлював своїх однокласників. Для Керрі та його близьких це були прекрасні часи, але все дуже швидко закінчилось. Сім'я опинилася у важкому фінансовому становищі. Хлопчина був змушений одночасно і навчатися, і працювати. Батьки залишилися зовсім без роботи. «Цей світ робить нас божевільними, еге ж? Коли ти дитина, ти не розумієш: як так можуть повестися з моїми батьками?! Це був найжахливіший період, Я ненавидів все і всіх».

У 10-му класі Джім розпочав навчання з того, що після уроків був змушений прибирати гігантське приміщення фабрики. «Тоді я жив єдиною думкою, що всі-всі бажають мені зла». Його батько, що до недавнього часу був зразком спокійної, набожної людини, перетворився на монстра. Керрі-молодший, відчуваючи це, був переконаний, що все майбутнє «заховалось» в цій проклятій фабриці, в кінці-кінців він вирішує покинути школу. При цій новині батько не показав ніяких емоцій, тільки сказав: «Ти — мужчина. Тобі — 16. І ти сам вирішуєш, що тобі робити».

Невдовзі сім'я залишає роботу на фабриці, лишається без житла й поселяється в наметі. «Це звучить сумно. Ми жили, як цигани,— згадує Джім,— але ми були безмежно щасливі. Не було нормального житла, проте ми стали знову люблячими, привітними, усміхненими».

У 15 років Керрі вступив до відомого клубу комедії в Торонто «Yuk Yuk's».

Саме тут майбутній актор зустрів свою музу. В ньому поєдналися всі якості великих коміків; Джім мав досить «потішне» гнучке тіло і надзвичайний вираз обличчя, який щомиті міг міняти. І як це йому вдається? У Джіма був справжній талант імітації та кривляння. А тому, переїхавши до Лос-Анджелеса, Керрі зразу ж потрапляє в комедійну студію, а там і до трупи коміка Родні Денгерфільда, який оцінив належним чином його акторські здібності і був дуже вражений молодим талантом. Джім незабаром отримує головну роль на NBC в серіалі «Качина фабрика» (The Duck Factory, 1984).

«Моє мистецтво почалося з суміші багатьох речей,— говорить Керрі, — деякі з них — це справжнісінький гнів, але він народився з ранньої, правдивої дійсності, з того, що я пережив, з своєрідної дійсності, яку люди повинні запримітити і в якій вони повинні знайти щось смішне. В цьому всьому є хороший початок. Мої засоби творчості — це і гнів, і сум, і радість — і все це разом».

Щось незвичайне проглядається в його персоні. Френсіс Форд Коппола, поговоривши з Джімом тільки 5 хвилин, сказав: «О! Та це ж захоплюючий хлопчисько!» Найбільше бажання Керрі — це провести публіку через справжнісіньке пекло, яке може існувати в наших душах. «Я хочу бути і найрозважнішою людиною, яку ви коли-небудь бачили у своєму житті, і найзапеклішим вашим ворогом»,— ось слова Джіма. Щось дивне, але досить глибоке криється в цьому, навіть містичне.

Частина успіху Керрі — це його просто природнє вміння показати те, чого інші люди не здатні. Він може продемонструвати, яким чином харчуються тюлені, як ходять качки, і ще багато дивного. Його історії — жахливо правдиві, болюче правдиві.

«Я ненавиджу людей, що ходять на всякі ток-шоу, людей, у яких улюблена фраза: «О, та це ж абсолютно!» Це є гидке ставлення до природи. Будьте більш простішими, прихильнішими і природнішими. І навіть я сам хотів би стати «типом відкритих вікон», аби чути людські голоси, різні звуки. Мені подобається слухати життя...»

Резерфорд Ернест (1871 — 1937)

видатний англійський фізик, один з основоположників вчення про радіоактивність та будову атома. Народився в Нельсоні (Нова Зеландія). У 1894 р. закінчив Новозеландський університет. З 1894 р. працював у Кавендішській лабораторії Кембріджського університету. Е. Резерфорд відкрив альфа- і бета- промені та встановив їх природу. Спільно з Ф. Содді створив теорію радіоактивності. Він запропонував планетарну модель атома, здійснив першу штучну ядерну реакцію, передбачив існування нейтрона. Нобелівський лауреат.

ЗА ПРИВИДАМИ —

Декілька разів на століття наша Організація Об'єднаних Окультних Наук (скорочено ОООН) збирає всіх представників потойбічного світу на Генеральну Конференцію з обміну потойбічним досвідом. На останній такій зустрічі я познайомився із своїм колегою зі Швеції. Щоправда, працює він не в школі, а у сфері спорту — на лижному трампліні. Так що він не Класний, а Трамплінний (ну і прізвища у цих шведів!). Гарна в нього робота, кожен лижник перед стрибком звертається до нього — просить, щоб допоміг пролетіти якнайдальше. Один так сильно благав, що потім аж півгодини приземлитися не міг, сам вже нерадий був. Так ось, дуже скаржився мені мій шведський колега, що сучасні шведи у привидів та різних інших барабашок не вірять абсолютно. Їздять собі на своїх «Вольво» та не помічають нічого. В кращому випадку згадають, як Карлсон з твору шведської письменниці Астрід Ліндгрен злодіїв на горищі ганяв.

А привиди в Швеції є, і особливо багато їх в столиці — Стокгольмі. Основним місцем їхнього мешкання є, звичайно, старе місто, яке шведи називають Гамла Стан. У 1628 році в затоці напроти Гамла Стану відбулася жахлива трагедія: щойно спущений на воду 40-гарматний військовий корабель «Ваза» каменем пішов на дно. З 400 чоловік екіпажу врятувалася лише половина. Капітан, як і має бути, пішов під воду разом із своїм кораблем. Чотири з половиною сторіччя лежав корабель на дні затоки у самому центрі Стокгольма, вкриваючись намулом. Рибалки розповідали, ніби чули на воді звуки, які доносилися знизу. Ці звуки нагадували старовинні матроські пісні. Заспокоїти екіпаж «Вази» можна було лише, виливши у воду на місці трагедії пляшку рому. І сам капітан часто-густо навідувався в кабачки та вимагав вина. Але розплачувався він виключно монетами свого часу. Якщо їх відмовлялися прийняти, привид йшов, але невдовзі з баром траплялося щось недобре. Останній раз його бачили зовсім недавно — у 1961 році він стояв на набережній, спостерігаючи, як рятівники піднімають рештки його «Вази», аби відвезти її в музей.

На сусідньому з Гамла Станом острівці ось уже вісім сторіч височить на дев'яносто метрів у небо дзвіниця церкви Рицарського пагорба — Ріддархольмкюрка. З нею пов'язана ще одна легенда.

У 1518 році чарівна білявка Бріта, якій ледве виповнилося 16, та молодий рибалка вирішили одружитися, коли він повернеться з моря. Але як тільки його човен сховався за небокраєм, перед Стокгольмом з'явився флот датського короля Кристіана Другого, і розпочалася дворічна облога міста. Невідомо, що сталося з нареченим Бріти — він або втопився, або його вбили, але з дозволу священика дівчина по декілька годин на добу проводила на дзвіниці, шукаючи поглядом знайоме вітрило. Врешті-решт датські артилеристи прийняли Бріту за ворожого спостерігача та гарматними ядрами знесли верхівку дзвіниці. Дівчина загинула. Але вона так сильно любила, що повернулася з того світу зустрічати нареченого. Чекає вона його до сьогодні. Останній раз Бріту ба-

Сахаров Андрій Дмитрович (1921-1989)

Радянський фізик. Винахідник водневої бомби. У 1961 році особисто виступив проти її випробування. З 1968 року А.Сахаров залишає наукові дослідження і присвячує себе боротьбі за права людини та обмеження ядерного озброєння, за що у 1975 році нагороджується Нобелівською премією. Але радянський уряд не дозволив йому отримати цю нагороду. На шість років Сахарова вислали з Москви у Нижній Новгород. Після повернення він продовжив політичну діяльність, до останніх днів залишаючись непохитним у своїх переконаннях.

В ШВЕЦІЮ!

чили наприкінці сімдесятих. Один турист з Німеччини, нічого не відаючи про привид, посперечався з друзями, що проведе ніч на дзвіниці. Відбувся він лише зламаною ногою, впавши зі сходів. Потім він розповідав про сумну блондинку в дивному одязі, яку він лише хотів пригостити пивом.

Чи не найбільшим скупченням нечисті є величезний королівський палац, що був збудований у кінці XVII сторіччя. А в 1520 році на місці майбутнього палацу датський король Кристіан Другий (йому вдалось-таки взяти місто) стратив біля ста найбільш мужніх захисників столиці. Протягом багатьох років після страти декілька захисників, тримаючи в одній руці шпагу, а в іншій — власну закривавлену голову, розшукували ненависного датчанина. Кажуть, що, втративши надію знайти самого Кристіана, привиди стали мстити всім датчанам. І роблять це до сих пір. Чи правда це, чи ні, сказати важко, але й тепер датські капітани чомусь не люблять пришвартовувати свої яхти біля королівського палацу.

Проте найзагадковіша історія королівського палацу пов'язана з іншим монархом — шведським королем Карлом XI. Якось ввечері король звернув увагу на те, що в нежилому та давно зачиненому крилі замку горить світло. Карл був досить ощадливою людиною, і тому безглузда витрата свічок обурила його. Виявилося, що ніхто з придворних не інформований, чому світло горить там, де не повинно горіти. Король пішов вияснити. Лише в головному залі стало зрозуміло, що справа нечиста. На лавах сиділо безліч абсолютно незнайомих людей з блідими обличчями, а на старому троні лежало мертве тіло у королівській мантії. Раптом відчинилися бокові двері, і охорона ввела декількох молодих дворян із зв'язаними руками. Судячи з усього, їх звинуватили у вбивстві короля, визнали винними і відразу ж відрубали голови. Кров, що фонтаном полилася на підлогу, залила трон та бризнула на чоботи Карла XI.

Лише тепер присутні помітили живого короля.

— Тобі немає чого лякатися, — промовив головний суддя, — це станеться лише через чотири покоління після тебе!

Тут раптом і люди, і трон, і плаха, і тіла страчених щезли. Лише у своїй спальні Карл оговтався та помітив кров на своїх чоботах. Він негайно покликав писаря та в деталях записав все, що побачив. Цей «протокол» підписали всі придворні, що були разом з ним, закріпили королівською печаткою і як велику таємницю здали у королівський архів. Документ цей існує і сьогодні.

Можете не вірити, але рівно через чотири покоління після Карла XI, в кінці XVIII сторіччя, в тому самому крилі замку судили групу дворян-змовників, які вбили шведського короля Густава III. Їх визнали винними і відразу стратили, відрубавши голови. Отже, Карл XI побачив майбутнє за сто років до того, як воно настало! І документ, як-то кажуть, додається.

XX сторіччя не радувало стокгольмських привидів ввічливим ставленням до них. Навіть у туристичних довідниках про них нічого не було сказано. Щоправда, у 70 — 80-х роках відбулося піднесення зацікавленості у потойбічному світі, оскільки рибалки декілька разів бачили привиди радянських підводних човнів, причому з'являлися вони приблизно на тому самому місці, де затонула «Ваза». Потім хтось побачив загадкових радянських аквалангістів в каналах під самими вікнами королівського палацу. Пізніше, правда, довелося вибачитися — мовляв, помилка вийшла, ніякі це не аквалангісти, а просто... привиди. Що вони там робили не знає ніхто. Хіба що мій знайомий Трамплінний здогадується...

Тагор Рабіндранат (1861-1941)

Індійський поет та філософ. Народився в Калькутті у заможній родині. Його перша книжка вийшла, коли йому було 17 років. Після навчання в Англії Р.Тагор повернувся на батьківщину, де став найвідомішим автором колоніальної епохи. У 1913 році йому було присуджено Нобелівську премію в області літератури, а в 1915 р. англійський король Георг V присвоїв йому рицарський титул, від якого Тагор відрікся через чотири роки, після того, як англійські війська вбили під час демонстрації 400 індійців.

Девілз-Тауер

Індіанська легенда розповідає про сім чарівних дівчат, які забралися на плоску вершину гори Девілз-Тауер (Башта диявола), рятуючись від величезного страшного ведмедя. Ведмідь хотів зловити дівчат і намагався видертися на гору, залишивши на схилах глибокі сліди від пазурів. Коли йому вдалося-таки сягнути вершини, дівчата перестрибнули на невеличку скелю та врятувалися, злетівши у небо.

Згідно з іншим міфом, башта отримала свою містичну назву через злого демона, що бив на вершині у барабан, викликаючи грім.

Але найбільшої світової популярності гора Девілз-Тауер набула нещодавно, коли Стівен Спілберг, режисер відомого фантастичного фільму «Контакти третього ступеня», обрав її місцем приземлення інопланетного корабля з прибульцями.

Девілз-Тауер — справжній гігант, що височить над деревами, які оточують його підніжжя на величезних просторах Вайомінгу, недалеко від соснових лісів Блек-Хілс. Це найвища точка на багато миль навколо, в ясні дні її видно за 160 кілометрів. Її висота від підніжжя до вершини 264 метри, а над річкою Белл-Фурш вона здіймається на 396 метрів. Діаметр башти в основі сягає 300 метрів, а на вершині зменшується до 84 метрів.

Девілз-Тауер сформувалася понад 50 мільйонів років тому, коли земля Вайомінга лежала на морському дні, де накопичувалися багаточисельні пласти таких осадових порід, як піщаник, вапняк, сланець та гіпс. В той же час тиск в глибинах земної кори витиснув магму у товщу осадових порід. Магма почала застигати та кристалізуватися, при цьому вона стиснулася та розтріскалася, утворивши многокутні стовпи. Схожий процес можна спостерігати у струмках та калюжах, які висихають, де корка грязюки, що утворилася при випаровуванні води, поступово розтріскується на маленькі многокутні пластинки увігнутої форми.

Магматична порода, що виникла таким чином, виявилася набагато твердішою, ніж оточуючі осадові породи. І за мільйони років, що минули з тих пір, як морське дно піднялося і перетворилося на сушу, сили ерозії з'їли осадові породи, залишивши цей великий кусок магми стояти на самоті. Але навіть тверда магматична порода уразлива для ерозії, і вода, що проникала в щілини між колонами, скорочуючись і розширюючись в залежності від температурних коливань, відколола деякі колони від основної маси скелі. Уламки колон, розкидані біля підніжжя башти, формують осипний схил. Процес розрушення проходить постійно, і з часом Девілз-Тауер, напевне, повністю щезне, але це буде через декілька мільйонів років .

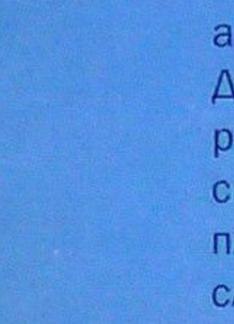

Ультрамарин

мінеральний пігмент синього кольору. Використовують для виготовлення фарб, підсинювання білизни («синька») тощо.

УКРАЇНСЬКІ СТОУНХЕНДЖІ

Про англійський Стоунхендж, справжню загадку цивілізації, я вам уже розповідала. Тепер на черзі вже наші, українські степові кургани... Вони, немов зорі на небі, розсипані по всій території України, особливо в її південно-східних регіонах.

Чесно кажучи, мене ці кургани передусім цікавили своїми скарбами: не стануть же наші народні легенди брехати про купи золота, срібла і різних дорогоцінностей, що лежать усередині цих «степових пірамід»! Щоправда, більшість скарбів вже давно поцупили наші тутешні пірати, але щось мало б таки залишитись!

І я була права! Бо український археолог Борис Мозолевський таки знайшов усередині Товстої Могили на Дніпропетровщині унікальне золото скіфів — подивіться лише на цю пектораль: скільки в ній історичних сцен, символічних натяків, скільки мистецтва!.. І — скільки золота!.. Невже таку красу можна було зробити ще в четвертому сторіччі до нашої ери?.. Отож я і кинулася на пошуки скарбів у курганах.

Та водночас я захопилася історією походження народів — і зрозуміла, що найдавніші скіфські могили приховують ще одну таємницю: в самих насипах, а не лише в скарбницях, міститься важливий зміст цих споруд. Стародавні кургани якимсь чином пов'язані із Сонцем.

Українські науковці знайшли в курганах стародавні календарі, які три-п'ять тисяч років тому люди залишили в «степових пірамідах» — на стінах саркофагів і посуду, на амулетах та прикрасах.

Після ретельніших досліджень виявили й спеціальні споруди для календарних спостережень за зірками й сонцем.

Ці відкриття наших учених засвідчили належність могил Південно-Східної Європи до широковідомих в усьому світі монументальних пам'яток з астральною символікою: найвідоміші серед них — піраміди Єгипту та Мексики, зображення в пустелі Наска, кромлех поблизу англійського містечка Стоунхендж.

Відтепер і за архітектурою курганів, календарями й похованнями дослідники можуть простежити споконвічні уявлення наших предків про походження Всесвіту, Землі, про безсмертя і сенс людського буття.

Та й на скарбах з курганів можна прочитати «сюжети», які розповідають про мандрівників на небо — відомих за міфами «синів неба», «посланців Всесвіту».

Однак у курганах герої таких міфів постають не пришельцями, а звичайними людьми, синами Землі, які споконвіку прагнули сягнути зірок. Їх назвали «пракосмонавтами».

Особливо промовистою виявилась Висока Могила, що височить поблизу села Старосілля на Херсонщині. Навсебіч від неї розбігалися якісь незрозумілі смуги, помітні лише згори, з літака. Це зацікавило вчених. Зіставили матеріали розкопок з даними геологів... Смуги виявилися залишками стародавніх «доріг», які, незважаючи на місцевий рельєф, перетинали яруги і річку, прямими променями розбігалися від кургана врізнобіч на багато кілометрів й уривалися серед головного степу. Зверху це нагадувало зображення сонця з дванадцятьма променями.

Згадали схожу пам'ятку серед центральноамериканської пустелі Наска, відомої календарно-обсерваторними зображеннями гігантських людей і тварин, які так само видно тільки з літака. Звернулися до астрономів, показали їм викреслену на папері схему дивовижного гігантського зображення на поверхні Придніпровського степу. Вони встановили: «дороги» спрямовані точнісінько на зірки Зодіаку, а весь комплекс Високої Могили міг правити для стеження за календарем...

Було виявлено і послідовно розглянуто всі достатньо виразні календарно-обсерваторні елементи Високої Могили: «потойбічна хижа», звернена в бік сходу у день літнього сонцестояння; кромлех, що майже на тисячоліття давніший від такого ж поблизу Стоунхенджа; дві вапнякові гробниці з місячно-сонячними календарями на стінках, надмогильні конструкції у вигляді Місяця, зодіакального знака Тельця і Сонця...

«Прочитано» багато, та ще більше лишається незʼясованого, зокрема — що ж то за народ був, якому були доступні такі точні астрономічні знання? А головне — навіщо?..

Фрагмент скіфської пектоpалі з Товстої Могили ▼

«Люби мене, як я тебе»

Такими майже віршованими рядками завершуються чи не всі листи, листівки і записки численної армії закоханих дівчаток і хлопчаків. Записки найчастіше передаються під час уроків, листівки надсилаються поштою, а листи приходять до мене. При цьому кожний автор майже щиро вважає, що саме він вигадав цей вірш. І що саме його кохання є єдиним і неповторним у світі.

Але мушу розчарувати: по-перше, цей, з вашого дозволу, віршик друкувався ще на солоденько-любовних поштівках минулого сторіччя. А по-друге, спробуй сам розібратися: яким є твоє кохання? Для цього потрібно лише дві речі. Перша: чесно сказати, яка з запропонованих відповідей на запитання тесту тебе влаштовує найбільше. А друга: абсолютно точно підрахувати кількість отриманих балів. І не вважай, буцім запропоновані запитання аж ніяк не стосуються кохання — стосуються. До речі, можеш потім запропонувати цей тест своїй подружці — і порівняти ваші результати. Сам побачиш, як цікаво.

Отже, поїхали!

Коні — це?..

— нікому не потрібні тварини, які тільки заважають рухові транспорту на автошляхах (1 бал);
— нагадують про романтичні часи, коли їздили на них усі лицарі (2);
— вони подобаються мені — але тільки породисті й красиві (3).

Пляж?..

— він має бути великим і піщаним (4);
— мені подобаються скелі (2);
— я взагалі у морі не купаюсь (3).

Жаби?..

— вони такі гидкі (0);
— цікаві й оригінальні істоти (1);
— я байдужий до них (2).

Сигарети?..

— ті, хто палять,— слабохарактерні люди (5);
— люди отримують задоволення від сигарет (4);
— нічого про тих, хто палить, сказати не можу: люди як люди (6).

Стрибки з трампліна?..

— напевне, це приємне відчуття (0);
— не відчуваю бажання стрибнути (2);
— мені не вистачило б сміливості (1).

Чим ти пишеш?..

— краще писати простим олівцем (3);
— віддаю перевагу кульковій ручці (4);
— хотілося б друкувати на машинці (5).

Човен?..

— кататися на човні дуже романтично (1);
— дуже красивий вид спорту (3);
— у човні почуваюся погано (2).

Прикраси?..

— підкреслюють вроду дівчини (2);
— мені прикраси не подобаються (1);
— мені подобаються дорогі, а не дешеві дрібнички (0).

Ввечері?..

— втомлююсь, як віл(4);
— почуваюся бадьоро, навіть спати не хочеться (3);
— всяке буває — в залежності від того, який був день (2).

Сон?..

— сплю доволі чутливо, часто прокидаюсь (0);
— ніщо не може мене розбудити (1);
— часом сплю добре, часом — гірше (2).

Їжа?..

— їм небагато, швидко вгамовую апетит (5);
— рідко відчуваю справжню ситість (6);
— їм справді мало, але у мене такий апетит (4).

Прогулянка?..

— на ній думаю про свої турботи (2);
— мрію і фантазую (3);
— обдумую плани на майбутнє (4).

Отепер і настав час ретельно підрахувати свої бали.

Результати

21, 26, 29, 34 або 36 балів: твоє кохання — сильне, здорове почуття. Ти здатний витримати всі незгоди, навіть такі, які здаються надзвичайно тяжкими. Ти цілковито можеш розраховувати на взаємність, оскільки приваблюєш власною вірністю. Твоє кохання — на довгі роки.

23, 28, 32, 35 або 38 балів: твоє кохання — ніжна, чутлива рослинка, яка потребує догляду і постійної уваги до себе. Таке кохання не можна випробовувати, серйозно екзаменувати. Його можуть згубити і надто бурхливі прояви темпераменту — нестриманість, різкі слова і вчинки.

19, 25, 31, 39 або 42: твоє почуття — квітка, яка може бути навдивовижу гарною, якщо доглянута, інакше — просто зів'яне. Сум, нудьга і байдужість гризуть його, наче гусінь, знищуючи все найцінніше у квітці. Однак не все втрачено — треба тільки урізноманітнити світ своїх інтересів.

20, 24, 30, 37, або 41: це не надто ефектне і романтичне почуття. У такому коханні бракує красивих слів і ніжності, воно занадто стримане. Чимось нагадує шипшину — зовні привабливе, але з колючими шипами. Разом з тим шипшина живуча. Таке і твоє кохання, відтак далеко не кожний може його зруйнувати.

22, 27, 33, 40 або 43: це оранжерейне кохання, якому відверто бракує емоційності. Часом в такому коханні буває надто задушливо, не вистачає свіжого повітря. Однак якщо до тебе поставитись уважно і турботливо, твоє кохання може засяяти новими барвами.

Не махайте зайве кулаками!

Сподіваюсь, всі одразу зрозуміли, на що я натякаю? Так, у питаннях кохання бійкою все одно позитивних наслідків досягти неможливо. У розмові з дівчинкою справжній джентльмен не мусить надто бурхливо розмахувати руками. А правила етикету наголошують, що джентльмен має в ці хвилини забути, що має руки.

Втім, справжніх джентльменів у наші суворі часи залишилось не надто багато, тому під час бесіди наші руки постійно знаходяться в русі. Що навіть дивно: під час роботи руки найчастіше знаходяться у кишенях, а як побалакати — так одразу рухаються! Втім, до позитивних аспектів цього феномена слід віднести те, що здебільшого махають руками не для того, щоб когось побити, а через нестримний потяг підкреслити свої думки жестами. От саме про наші жести я і хочу зараз поговорити.

Проблема жестикулювання набула відчутної актуальності саме зараз через те, що з'явилася можливість подорожувати. І не тільки у межах України, але значно далі. Це, звісно, дуже приємно. Хоча де в чому й прикро. Тому що більшість людей, які подорожують по світу, не спромоглися хоч трохи повчити мови людей, до яких вирушають у гості. Відтак і розмахують руками значно більше, ніж на батьківщині. Сподіваються, що так їх швидше зрозуміють. Навіть не уявляючи, що таким чином заплутують своїх співрозмовників з далеких країв остаточно. Навіть досконале володіння іноземною мовою не гарантує спокійного життя, якщо ми не знатимемо принципів жестикулювання. Та «німа» мова, яку ми застосовуємо в розмові, може геть перекреслити всі наші хороші наміри!.. Чи доторкнулися ви до руки співбесідника, чи відсунулись від нього, чи навпаки: ваше обличчя, ваші інтонації, підвищення або зниження голосу, паузи, рухи рукою, — все це має свій зміст! Навіть колір одягу у різних країнах світу може означати цілком різне... Однак — до справи. Звичайний, здавалося б, і всім знайомий жест із складених у бублик великого і вказівного пальців у більшості країн світу означає: все гаразд, чудово, о-кей! У більшості, та далеко не у всіх!.. В Японії значення цього жесту — «гроші». А в Німеччині й Португалії його сприймуть як щось образливе й непристойне, відтак можуть і побити.

Мабуть, не варто нагадувати, що означає жест, коли людина виразно постукує себе пальцем по голові: мовляв, не кажи дурниць, так розмірковувати може тільки божевільний. Так само зрозуміють цей жест французи, німці або італійці. Крім того, німці з американцями люблять «малювати» вказівним пальцем спіраль біля голови, що означає приблизно: «Божевільна думка». Та коли себе по лобі стукає британець або іспанець, то не варто ображатися: у них цей жест означає, що людина надзвичайно задоволена собою — саме собою, а не тобою чи ще кимось там. От, мовляв, яка в мене голова розумна! Не голова, а ціла Верховна Рада.

А якщо так стукатиме голландець, та ще й вказівний палець підніме вгору, то можеш пишатись: він гідно оцінив слушну думку співрозмовника. Наголошую, що палець стирчить угору, бо якщо він спрямований убік, можна й образитись: це він натякає, що у тебе «стеля поїхала». Німці часто зводять брови вгору на знак захоплення твоєю ідеєю. А той самий жест в Англії означатиме, що співрозмовник дуже скептично оцінює твої слова.

Вважається, буцім найекспресивнішою мовою жестів володіють французи, тому придивимось до неї ретельніше. Коли француз хоче підкреслити своє захоплення, він, з'єднавши пучки трьох пальців, підносить їх до губ і, високо задерши підборіддя, посилає в повітря ніжний поцілунок. А з іншого боку, якщо той самий француз починає терти вказівним пальцем основу носа, не слід вважати, ніби в нього нежить. Це він так попереджає: «тут щось не те», «обережніше», «цим людям не варто довіряти».

Цей французький жест близький до італійського постукування вказівним пальцем по носі, що також означає: «стережись, попереду небезпека». Так само чимало значень у різних країнах має рух пальця з одного боку в інший. У США, Італії, Франції, Фінляндії це може означати легкий осуд, погрозу або всього-навсього заклик дослухатись до того, що говориться. У Нідерландах і Франції це ж означатиме цілковиту відмову. Якщо ж треба цим жестом ще й висловити догану, вказівним пальцем водять з боку в бік біля голови.

Як бачиш, навіть у схожих між собою західних цивілізацій є чимало різниць у розумінні одних і тих самих жестів. Годі й казати, на які неприємності може наразитись європеєць на Сході! Приміром, ми не віддаємо переваги правій чи лівій руці (за винятком традиційного рукостискання правицею). Та слід бути особливо обережним з руками на Сході, в будь-якій ісламській країні: там доволі небезпечно давати щось (гроші чи подарунок) лівою рукою. Вона вважається «нечистою» і зажила поганої слави. А ти, відповідно, можеш наразитись на бійку... Втім, не варто про прикре. Краще — вчи іноземні мови. І ще раз нагадую: не махай зайве кулаками! Для своєї ж користі.

ЗЕМЛЯ, ВОДА,

СИЛА ЗЕМЛІ

— Ми всі живемо на землі, ми звикли до цього, навіть якщо під ногами у нас асфальт чи бетон. Ми — на землі... Звично і буденно. І дуже рідко замислюємося: а що воно є — земля?

Отак несподівано почала свій урок географії пані Ганя. Якби так пожартував професор Крапка, ніхто б не здивувався. Та хіба чарівна вчителька сама не знає, що таке земля?..

— Земля — це... це...— підняла було руку Киця, та одразу ж присіла. Але пані Ганя, здається, не збиралася виставляти оцінки за землю. Вона продовжила:

— Насправді земля дуже таємнича, така багатогранна! Це — і грунт у нас під ногами, і планета, всередині якої буяють невідомі сили, і астрологічна стихія... Як казали мудрі предки: «З землі вийшли, в землю підемо». Людина, яка живе на планеті Земля, сама є своєрідною планетою і, як кожен космічний об'єкт, підпорядкована законам життя Всесвіту. А значить, не дивуватися треба, коли з тобою відбуваються незрозумілі дива, а замислюватись і вивчати природу дива.

Хоча мушу й попередити,— пані Ганя несподівано посміхнулася. — Не всі люди і не в усякі часи раділи від того, що комусь дано відчувати сили природи. У середньовіччі навіть лозоходців підозрювали у спілкуванні з нечистою силою і відправляли на вогнище...

Однак наші пращури краще за нас знали приховану силу землі. Знали, де будувати житло, храми ставили в таких місцях, де людина відчувала найбільш цілющий вплив, де «сходить благодать Бога». Разом з тим розуміли, що земля може бути й лихоносною. Знали про «зони диявола», в яких росте миршава трава, хирляве дерево. Куди не лягає худоба, туди й людині не варто йти, бо там вона втрачає енергію, а не отримує її. З особливою пошаною ставилися до цвинтарів — своєрідних енергетичних ям, де панує негативна енергія. Руйнувати їх, а тим паче будуватися, збирати врожай, не дозволялося.

Якщо в «недоброму» місці збудувати будинок, то його мешканці почуватимуться незатишно, хворітимуть. Знаючи це, наші пращури ніколи не зводили будинків у «пропащих» місцях. Згадаймо, який вигляд мали села минулих століть — хати в них були розкидані безсистемно, а не «по лінієчці», як будують тепер. Нам лишається тільки гадати — яким чином давні будівничі примудрялися вибирати «хороші», «святі» місця для зведення храмів та осель? Адже сучасні дослідники біополя Землі підтверджують, що місця дійсно були вибрані правильно.

— А чи сучасна наука може пояснити, що робить одні ділянки землі «поганими», а інші — «хорошими»? — вставив своє слово допитливий Колібрик.

— Так, геологи прагнуть розкрити таємниці Землі. Літосфера, так звана «земна твердиня», уявляється чимось непорушним лише дітлахам. Насправді ж вона вкрита цілою сіткою більших і менших тріщин. Особливо великі тріщини, вздовж яких нерідко відбуваються переміщення блоків земних порід, називають глибинними розломами земної кори. Київські дослідники Фурдуй і Швайдак переконані, що чітка сітка глибинних розломів на поверхні землі утворюється меридіональною, широтною і двома діагональними системами.

Які ж причини виникнення цих розломів? За різними гіпотезами — це й обертання Землі навколо осі, навколо Сонця, обертання у складі Сонячної системи в нашій галактиці, місячні припливи і гравітаційна взаємодія нашої планети з її космічним оточенням. Кожна з цих причин створює зони надзвичайно сильних напружень земної кори, яка деформується (тріскається) у певних місцях. Що ж відбувається у зоні діючого розлому? А відбувається явище, досі не пояснене наукою — розрив кристалічних решіток мінералів. Електрони, що входять до їхнього складу, отримують надлишкову енергію, еквівалентну температурі понад 135000 градусів! Цієї енергії достатньо для того, щоб електрони перейшли на вищий енергетичний рівень і ... виник якісно новий, плазмовий стан речовини!

Автор відкриття земної плазми, наш співвітчизник Слензак, вважає, що найголовніша властивість і призначення плазми — життєтворення. Її найдрібніші частинки линуть до поверхні Землі, і тоді плазма творить життя, зберігає його і

Чатуранга

староіндійська гра, попередниця шахів. Ч. означає буквально чотири члени, тобто чотири роди військ: колісниці, слони, кіннота й піхота. Фігури мали чотири кольори. Кількість гравців — чотири.

«Одна крапля не наповнить бочку, але вправа зрушиться з місця».
Англійське прислів'я

ВОГОНЬ, ПОВІТРЯ

насичує навколишнє середовище (землю, воду, повітря). Можливо, саме такі викиди високоенергетичної плазми пояснюють інтенсивний ріст рослин на Камчатці, Сахаліні та Курилах (тут, до речі, проходять зони активних розломів). Або запитання: чому знаменита «Нафтуся» має лікувальну дію, лише коли її пити безпосередньо з бювету у Трускавці, а в пляшках через добу вода втрачає свої властивості?.. Те, що існують ділянки Землі як «позитивні», так і «негативні», стверджують всі біолокатори. Але дати точну відповідь, чому саме в одних місцях люди, тварини та рослини насичуються енергією, а в інших позбуваються її, ніхто не може.

Так, у Києві надзвичайно «позитивною» зоною можна вважати Поділ, де зосереджена найбільша кількість храмів. Може, саме тому кияни так полюбляють проводити своє дозвілля на схилах Дніпра? Звідси ж, з Подолу, виходить опорна лінія (очевидно, глибинний розлом), на якій розташовані найбільші наші святині.

Але є ще одне земне випромінювання — геобіологічна силова мережа. Вона справді схожа на сітку, на кшталт паралелей і меридіанів. Довжина її «клітин» з півночі на південь — 2 метри, а з заходу на схід — 2,5. Їхній перетин у Китаї називають «зубами дракона». Зрозуміло, що від дракона нічого хорошого чекати не доводиться. Німецький учений Харман, вивчаючи цю мережу, ставив коляску з немовлям на «зуб дракона». Малюк одразу починав плакати, він так захищався. Та варто було трохи відкотити коляску, плач припинявся. Собака ніколи не ляже на перетин цього випромінювання. А от коту такий «зуб» до вподоби. Тому й існував раніше звичай: в кімнату нового будинку пускали кота. На тому місці, де він засипав, ніколи не ставили ліжко.

— Пані Ганю, пані Ганю! — знову потягла вгору руку Киця. — А ми можемо самі виявити цей «зуб дракона» в своїй квартирі?

— Ну, принаймні, можна спробувати.

— А як?

— З допомогою маятника, наприклад. Маятник може мати форму конуса, краплі або кулі. Це може бути навіть звичайна обручка. Зроблений маятник з металу або деревини. Підвісити його треба на шовковій (бажано чорній) нитці завдовжки від 6 до 20 см. Вага особливого значення не має. Береш маятник правою рукою, кисть легко стискаєш в кулак, який трохи нижче ліктя. Руку не можна притискати до тулуба. Потім треба маятник злегка хитнути — і за 2-3 секунди надійде відповідь.

— Відповідь? А на якій мові?..

— Мову ти сама зрозумієш, якщо спочатку заспокоїшся, зосередишся і подумки поставиш собі завдання: «Я хочу відчувати випромінювання. Я хочу знати, чи погане це місце?» Це дуже важливо — чітко поставити запитання. Для маятника відповідь «так» означатиме обертання за годинниковою стрілкою або хитання перпендикулярно до тебе. Якщо маятник обертається проти годинникової стрілки або хитатиметься паралельно до тіла, це означає «ні». Якщо ж маятник стоїть, ти неправильно поставила запитання.

А для того, щоб отримати відповідь на запитання «Чи не зашкодить це мені?», треба долонню вільної руки розташувати над предметом (книжка, зубна паста, ліки, їжа тощо). Маятник не над предметом, а дещо збоку. Спостерігай за реакцією свого інструмента.

— А якщо я знайду «зуб дракона» під своїм диваном? Він такий старезний, його не можна пересунути в інше місце!

— В такому випадку радять насипати на підлогу черепашок, часнику, каштанів, покласти алюмінієву фольгу. А ще краще зробити маленьку модель піраміди — пам'ятаєш, як виглядає піраміда Хеопса? Ця модель нейтралізує негативне випромінювання в радіусі 20 метрів. Отак можна боротися з негативною енергією вдома.

Та, на жаль, є й такі помилки, які виправити вже неможливо. Приміром, Чорнобильську АЕС було споруджено на перетині двох розломів, а Південно-Українську АЕС — взагалі на вузлі розломів. Можливо, причина чорнобильської катастрофи полягає в енергетичній взаємодії плазмового заряду Землі і рукотворного атомного? Хтозна...

Відповідь на це і багато інших запитань зможете дати ви. Якщо станете в майбутньому дослідниками енергетичного поля Землі.

Шарада

загадка, побудована на поділі слів (виразу) на частини або склади, що є самостійними словами, які треба вгадати.

Лемур не такий, як "Лямур"

Лемур — то така кумедна вилицювата тваринка, напівмавпа. А Во Вік хотів на 8 Березня подарувати Киці саме лемура, бо його назва схожа на французьке слово «лямур», що означає «кохання». Тільки нічого путнього з цього не вийшло, бо жодного пристойного лемура в продажі Во Вік не знайшов і дуже засмутився. А посумувавши, вирішив з'ясувати, де ті лемури водяться. А коли з'ясував, то майже новий континент відкрив. «Майже» — тому що континенту вже немає: він, як Атлантида, зник з карти світу. Натомість Во Вік багато цікавого дізнався. Про нашу Землю взагалі, і про Лемурію зокрема. Приміром, класики природознавства минулого століття Геккель, Гекслі і Вірхов були абсолютно переконані, що прабатьківщина всього людства існувала на материку, який потім потонув в Індійському океані. Що це був сухопутний «міст», який з'єднував острів Мадагаскар з Індостаном... От візьми карту і сам подивись, скільки від Мадагаскару до Індії? Тисячі й тисячі кілометрів води!.. А раніше там була суша, яку вчені назвали Лемурія. Колиска людського роду і найдавніших цивілізацій. Гіпотеза про «Атлантиду Індійського океану» виникла ще в сорокових роках минулого століття. Річ у тому, що тваринний і рослинний світ Сейшельських островів і Мадагаскару вражаюче схожий на фауну і флору не Африканського континенту, а Індії! Від Мадагаскару до Африки усього сотня кілометрів, а рослини й тварини — індійські! Звідки вони тут?.. Приміром, індійський бузок росте, як і годиться, в Індії, на своїй батьківщині, і ...на Мадагаскарі. Дивний вид рукокрилих — птеропус — повністю відсутній в Африці. Він поширений винятково на Мадагаскарі і ... в Індії. І водночас на Мадагаскарі немає ні левів, ні слонів, ні мавп, ні зебр, тобто типових представників африканської фауни.

Чи не свідчать перелічені факти про існування нині зниклих «мостів» суші, островів і архіпелагів, що тягнулися від Мадагаскару до Індостану через весь океан? І чому острови Сейшельського архіпелагу складені з граніту — ця порода характерна для земної кори материкового типу, а не для океанічних островів?..

«Атлантиду Індійського океану» найменували Лемурією за назвою дивовижних тваринок, які й дали перший поштовх до народження цієї гіпотези. На Мадагаскарі живуть аж 35 видів лемурів! Розміри острова просто недостатні, щоб стати «колискою лемурів». Можливо, Мадагаскар, Маскаренські, Сейшельські, Кошорські острови являють собою лише уламки колишнього континенту?..

За однією з версій, на гіпотетичному затонулому материку відбувалося формування не тільки приматів, а й людиноподібних мавп, ба навіть «людини розумної». Питання про час загибелі Лемурії досі лишається відкритим. Можливо, Лемурія пішла на дно всього декілька тисяч років тому. Цього висновку вчені дійшли, перечитавши східні легенди та перекази. Так, легенди тамілів, найдавнішого протоіндійського народу, оповідають про ранню общину, засновану самим богом Шивою на Південному материку, який зник у водах Індійського океану. Та й самі творці протоіндійської культури не були корінним населенням Індостану, вони розмовляли дравідійською мовою, яка з IV тисячоліття до н.е. розповсюджується з півдня на північ.

Глиняні таблички шумерів, давні папіруси єгиптян розказують про всесвітній потоп у «країні Ділмун, де сходить сонце». І це була не міфічна країна: про це свідчать суто ділові тексти Двуріччя, ми б сказали «контракти», що містять згадки про «кораблі з країни Ділмун». Чимало дослідників сходяться на думці, що три найдавніші цивілізації планети — протоіндійська, протошумерська, давньоєгипетська — мали витоки у спільному «центрі ікс»: тій же «країні Ділмун», яку Во Вік ототожнює з Лемурією.

Втім, більшість яйцеголових науковців не тільки в Лемурію не вірять, їм і Атлантиди не треба. Як каже Во Вік, «де нема Лямуру, нема й Лемуру». Справді: щоб вірити, треба кохати! А що дадуть нам пошуки підводних археологів, подивимось. Скільки років лежить Лемурія на дні Індійського океану, а все ж таки дочекається на своїх першовідкривачів!

Смак енергія природи

У сім моїм читачам — величезний привіт від фірми «БКС-Соки»! Не знаєте такої фірми? Та це ж «Смак»! На початку нового навчального року у журналі та на сторінках «Класних щоденників» ми оголосили конкурс від соків ТМ «Смак». З усіх куточків нашої країни прямували на розіграш ваші листи з вирізаними з пакетів 10 логотипами ТМ «Смак». Вочевидь, суперприз конкурсу виявився надзвичайно привабливим.

Розіграш призів відбувся 19 березня у ранковій програмі національного телебачення «Доброго ранку, Україно!», ведучі якої так само люблять соки, як і ви. В ньому взяли участь всі листи. А їх було 559. Фортуна посміхнулася 33 з них. Троє учасників отримають роликові ковзани, десятеро — цікаві іграшки, десятеро — фірмові футболки й кепки «Смак», ще десятеро — фірмові ручки «Смак».

У найближчі дні чекайте своїх призів, переможці! Вигравайте зі «Смаком»!

Соки «Смак» — енергія природи!

Ось вони, щасливчики:

Роликові ковзани
м.Київ, ХИЛЕНКО Євген
м.Дніпропетровськ, КУЗНЄЦОВА С.М.
м.Луцьк, ДАВИДОВ Артем

М'які іграшки
м.Рівне, КНЯЗЬ Олег
м.Херсон, БОРДЮЖАН Олександра
м.Тернопіль, МИТНИК Ігор
м.Луцьк, ФЕДІК Олександра
м.Тернопіль, БОРОВИЦЬКИЙ Степан
м.Львів, ПІДТИКАНИЙ Ігор
Львівська обл., НЕПИЙВОДА Остап
м.Дніпропетровськ, КОЗЛОВА Ольга
м.Дніпропетровськ, НАУМЕНКО Галина
Одеська обл., СУХАРЧУК Оксана

Кепки і футболки
м.Чернівці, КОВАЛЕНКО Микола
м.Київ, СІМАКІНА Оксана
Івано-Франківська обл., ФЕДІНЧУК Оля і Федя
м.Київ, ЦИГАНОК Дмитро
м.Чигирин, КАЗАКОВЦЕВА Є.
м.Тернопіль, РОМАНИК Оксана
м.Черкаси, БЕГМЕНКО Андрій
Волинська обл., ПУШКАРСЬКИЙ А.
Івано-Франківська обл., ЗІНЬКОВА Уляна
Івано-Франківська обл., ГАЛИШ Петро

Ручки і наклейки
Івано-Франківська обл., БАРТКІВ Богдан
м.Хмельницький, ДАВИДЕНКО Марина
Одеська обл., РУДЕНКО Віталій
Чернігівська обл., ЛУК'ЯНЧИК Андрій
м.Запоріжжя, ГОРЛАЧ Олена
м.Тернопіль, РАТУШНИЙ Вітя
м.Івано-Франківськ, ЖИДКОВА Тетяна
Черкаська обл., КОЖУШКО Анатолій
м.Луцьк, ГОРОДНІЧЕНКО Інна
м.Вінниця, БЕЗГАМАНОВА Таня
м.Київ, ЗАВАЛІШЕВА Валентина

Кожен 10-й читач нашого журналу минулого року виграв Класний приз. Сьогодні ми проводимо лотерею від фірми «ШКОЛЯРИК». Двічі на рік (у квітні і грудні) розігруються 500 великих і малих призів. Виграти приз може кожний. Достатньо купити 5 зошитів «КЛАС», відрізати від них кутики, надіслати на адресу, яка вказана на звороті зошита, і ти вже береш участь у нашій лотереї. А виграти призи — ой, як приємно! Подивись на зворот плаката, можливо, саме тобі повезло!

КЛАСНІ ігри

Ти ще не чув останньої новини? З липня місяця почне виходити журнал «Класні ігри». Це додаток до журналу «Клас!». Його можна буде передплатити так само, як і журнал «Клас!», в будь-якому поштовому відділенні або купити в кіоску. У кожному номері буде одна велика гра та декілька малих. Тобі буде достатньо дещо вирізати, дещо скласти — і грай цілий місяць з друзями у Класну гру, аж поки не прийде свіжий номер.

Вже у п'ятому номері «Класу» я повідомлю тобі його передплатний індекс та ціну. А ти напиши мені, яким би ти хотів його бачити, і я це обов'язково врахую. А ті, хто подасть дуже цікаві ідеї, отримають від мене ду-у-же цікавий і солідний приз. Але який — це поки що секрет. Листи пиши з поміткою «Класні ігри».

Твій Класний!

СМЕРТЬ ПІД ПАРТОЮ

(стерео-кримінальні оповіді кота на ймення Ковба-сан)

РОЗДІЛ 8.
ХТО ЦЕ ТАМ ГОВОРИТЬ?..

Обличчя в Пундика було доволі нахабне — втім, у нього завжди таке обличчя. Однак цього разу в очах світилася якась нездорова цікавість і певний переляк — я ж то розуміюсь на очах! Кожний кіт одразу відчуває, коли хтось його боїться або, навпаки, хоче стусана дати. А Пундик відчутно чогось побоювався. Чого саме?.. І що його так цікавить у Класі?.. Звісно, не уроки. Що ж тоді?.. Схоже, Шерлок Холмс мав-таки рацію: злочинця завжди тягне на місце злочину! Значить, телевізор — то справа Пундика!..

Отак я розмірковував, поки хід моїх думок не перебив суворий голос Во Віка:

— Гей, юначе, годі вже ховатися. Швиденько залазь всередину. У нас хоч і перший поверх, а все одно гулю наб'єш, якщо на землю гепнешся.

Пундик, невдоволено пирхаючи, заліз до Класу.

— Привіт, — сказав він. — Це ми з Джо поспорили, що я непомітно для всіх залізу через вікно. А ви помітили. Ет, пачку жуйок проспорив!.. А що це ви тут робите?

— Не треба мені «ля-ля», — грізним голосом інспектора Приходька сказав я. — Які там спори, які там жуйки! Пам'ятай: чистосердечне розкаяння може зменшити покарання. Зізнавайся, навіщо ти розбив телевізор?

— Я?.. Телевізор?.. — здивування Пундика було таке щире, що я на мить завагався у своїх висновках. — Як я міг розбити свого ліпшого друга, ви що?!.

Справді, ніхто так не любить дивитися телевізор, як Пундик. Тож ніяких причин для злочину в нього не було.

Слідство знов загальмувало... Першою тишу порушила Киця:

— Слухай, котику. Ти казав, ніби злочинець схопив тебе і отруїв «Фантою». Але перед тим він щось устиг сказати, так?

Я мимоволі подивився на кришечку з-під отруйної речовини. На ній були все ті ж загадкові цифри: **10, 9, 2, 6, 5, 11, 3, 12, 4, 1, 8.**

— Злочинець мені погрожував, але мене не залякати, — гордо сказав я.

— Не в тому річ, котику, — перебила мене Киця. — Того, хто тебе схопив, можна впізнати за голосом.

— Нічого не вийде, — сказав я, — злочинець навмисне змінив свій голос, це я зразу зрозумів.

— А от і вийде, вийде! Людина з хорошим музичним слухом, Джексон, наприклад, обов'язково впізнає, хоч би як голос не змінювався. Є навіть такі люди, яких називають «слухачі». От зараз, наприклад, почастішали дзвінки до міліції: мовляв, такато школа замінована, тому відмініть уроки! Звичайно, уроки відміняють і школу перевіряють. А той, хто дзвонив, сидить собі й тішиться: от скількох людей я на ноги підняв — і міліцію, і мінерів, і вчителів! А мене, мовляв, ніколи не знайдуть!.. Та насправді «слухачі» одразу можуть визначити за голосом і вік, і стать, і скільки в нього зубів, які губи, чи володіє людина іншими мовами, палить він чи ні, зріст, характерні особливості... Та практично цілий портрет можуть намалювати — за самим лише голосом! Тому «жартівників» ловлять дуже швидко.

Був навіть такий випадок: хтось по телефону вимагав у батька великі гроші за те, що він не чіпатиме його дочки. Міліція записала голос рекетира і дала послухати «слухачу». А коли батько в метро передавав гроші якомусь невідомцю, того заарештували. Невідомець клявся і божився, що його тільки попросили взяти пакунок, а що в ньому — він і гадки не має! Але фоноекспертиза безпомилково визнала, що це саме він вимагав по телефону гроші. Зараз є така апаратура, що дозволяє пізнавати людину за голосом, хоч би як вона його не змінювала. Тож спробуй, котику, сказати щось голосом злочинця, гаразд? А Джексон спробує впізнати.

Я напружив пам'ять, відхекався і сказав чужим голосом:

— Ну, котяро, попрощайся з життям!..

І подивився на Джексона: ну, як?.. Джексон почухав потилицю, подумав, а тоді розгублено сказав:

— Я, звичайно, боюсь помилитися, але мені здається, що так придурюватися і говорити може тільки Пундик.

І всі знов озирнулися на Пундика...

(Далі буде)

Фрагмент загадкової картинки

Класний щоденник

Запитуй
в продажі зошити зимової колекції
КЛАС
50
видів обкладинок і стереокартинок,
а також велика лотерея зошитів
З КЛАСОМ КЛАСНО!
для гуртових покупців тел. (0352) 220878, 222397